

MAGAZÍN

PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

*Šíření evangelia
naš největší úkol*

OBSAH

Šíření evangelia náš největší úkol

1) Joseph Dimitrov (str. 4–7)

SDÍLET PRAVDU V LÁSCE

PROČ NENÍ HLÁSÁNÍ EVANGELIA NETOLERANTNÍ

Cíl zastánců tolerance je, aby vládl pokoj a vzájemné přijetí ve společnosti, jejímž rysem je různorodost. Cílem evangelizace je pokoj v srdcích jednotlivců, kteří jsou smíření s Bohem.

2) Alan R. Johnson (str. 8–11)

VYSOKÁ CENA ZATRACENÍ (A CO S TÍM MŮŽEME UDĚLAT)

Člověk je ztracen a oddělen od Boha a čeká jej soud. To nejsou příjemné biblické pravdy. Popřít je však znamená zlehčovat poselství Bible.

3) Martin Penc, Leoš Cášek, Lukáš Targosz (str. 12–17)

3 PERSPEKTIVY NA EVANGELIZACI Z PERA ČESKÝCH AUTORŮ

4) Jerry Ireland (str. 18–21)

VYVÁŽENOST MEZI HLÁSÁNÍM EVANGELIA A PRAKTICKOU PÉČÍ O POTŘEBNÉ

Návod, jak zachovat evangelizaci a praktickou službu v jednotě.

5) Joseph Castleberry (str. 22–24)

SÍŤ BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

ROZVÍJET NETWORKING JAKO JEŽÍŠ

Duchovní, teologické a praktické důvody, proč si osvojit umění *networkingu*.

6) H. Maurice Lednicky (str. 25–27)

PŘENESENÍ DO KRÁLOVSTVÍ SVĚTLA

Série Život v království | Část 5

Člověk nemůže změnit svou vlastní duchovní přirozenost. Přenesení z království temnoty do království světla je zázračná událost, která je možná pouze díky cílené a nadpřirozené intervenci.

7) Mark Wootton (str. 28–31)

KOMPLETNÍ LETNIČNÍ SÉRIE - 5. část

Křest v Duchu svatém má velký význam pro efektivní službu.

8) Beth Grantová (str. 32–33)

ŽENY A EVANGELIZACE

Na naší planetě žije zhruba tři a půl miliardy žen a dívek. Přibližně třicet pět procent z nich (1,2 miliardy) zakusilo sexuální násilí.

9) Marcia Lednicky (str. 34–37)

VLIV PROSTŘEDNICTVÍM KOMUNIKACE

Každého dne se nám dostává jedinečné výsady reprezentovat zde na zemi Krista.

10) Jim Dearman (str. 39)

JEŽÍŠ KRÁČÍ PO VODĚ

Text: Matouš 14,22 - 33

Slava úvodem

Draží čtenáři,

nedávno se ve sdělovacích prostředcích objevila zajímavá statistika o tom, jakým institucím česká veřejnost nejvíce věří. Vyplynulo z ní, že nejvíce lidé věří armádě a policii, nejméně pak církvím. Pro informované čtenáře nebude poslední místo patřící církvím (bohužel) zase tak překvapivým zjištěním. To, co však překvapuje mne osobně, se týká dlouhodobých trendů, které se v podobných statistikách projevují. Církev se totiž na posledních místech v obdobných průzkumech drží dlouhodobě, a to již od roku 1995. Naopak armáda a policie, které se například v roce 1996 umístily na podobné pozici jako církev, během následujících necelých dvaceti let dokázaly postoupit na žebříčku důvěryhodnosti o více než třicet procent (v případě armády)!

Zajímavé je také porovnat strukturu organizací, které se v nedávném průzkumu umístily na prvních místech. Pověštinou jde o organizace, které nějakým způsobem pomáhají veřejnosti nebo chrání majetek a životy lidí – kromě výše zmíněných armády a policie jde také o odbory a neziskové organizace.

Podobné průzkumy hovoří o církvi jako celku. Nerozlišují mezi římsko-katolickou církví a církvemi protestantskými. V souvislosti s posledně jmenovanými včetně církevní letniční je však zajímavé si všimnout, že v posledních letech celosvětově probíhá debata o tom, nakolik má hlásání evangelia být propojené se sociální službou a praktickou pomocí bližním. Zdá se, že po obdobích, kdy důraz na sociální práci téměř vytlačil hlásání evangelia, aby následně hlásání evangelia téměř vytlačilo důraz na praktickou pomoc bližnímu, se církve navracejí k jakémusi „zlatému středu“ a uvědomují si, že obojí je potřeba.

Právě tato celosvětová debata ohledně vyváženosti mezi proklamací evangelia a konkrétní praktickou službou se odráží v tomto novém čísle Magazínu praktické letniční teologie. Doufám, že Vás obohatí nejen články zahraničních autorů, ale i tři příspěvky z řad našich vlastních pastorů a služebníků. Přeji inspirativní čtení!

Radek Smetana

redaktor české verze

ŘÍKAT PRAVDU V LÁSCE: PROČ NENÍ HLÁSÁNÍ EVANGELIA NETOLERANTNÍ

Joseph Dimitrov

Jak může církev pokračovat v realizaci svého Bohem daného poslání v atmosféře, která se v nejlepším případě vyznačuje duchovní lhostejností a v tom nejhorším případě militantní opozicí? Jak mohou křesťané v tomto cynickém prostředí efektivně hlásat evangelium? A jak se naše vnímání evangelizace liší od vnímání těch, kdo nepatří do rodiny víry?

„Takže shořím v pekle, protože nevěřím?“

Zněla sarkastická a konfrontační reakce jistého člověka během hodiny holandštiny, kdy má dcera coby křesťanka odhalila svůj názor, že věří v posmrtný život. Tato konverzace vzešla z původně akademické diskuse o duchovnu. Ačkoliv má dcera poukázala na to, že nemá v úmyslu nikoho odsuzovat, ve třídě se rozpoutala debata nad tím, zda má vůbec právo veřejně vyjadřovat svou víru.

Co na této události nesedí? Kdyby má dcera prohlásila, že je muslimkou nebo buddhistkou, domnívám se, že by se jí dostalo mnohem pozitivnější odezvy.

Proč vyvolává poselství evangelia v lidech tak nepříjemné pocity? Proč ve společnosti, která propaguje rozmanitost a svobodnou výměnu názorů, tolik lidí napadá křesťany - často ještě předtím, než si nás vůbec vyslechnou? V mnoha ohledech dospělo křesťanství do bodu, v němž dochází ke střetu s naší postmoderní kulturou.

JAK K TOMU DOŠLO?

Chceme-li na tuto otázku odpovědět, musíme vzít v úvahu překotné změny, k nimž za posledních tři sta let došlo, počínaje dobou osvícenství v osmnáctém století. Toto období, které povýšilo lidský rozum na nejvyšší autoritu, se vyznačovalo snahou oddělit intelektuální činnost od vlivu nadpřirozena. Když dech beroucí vědecké objevy uchvátily akademickou představitost způsobem, jenž se nakonec rozšířil i mezi širokou veřejnost, začali lidé ve stále

větší míře nezbytnost křesťanství zpochybňovat.

Moderní věk poté odsunul roli víry ve společnosti ještě dále na okraj, až nakonec sekulární svět začal pohlížet na evangelizaci nejenom skepticky, ale rovnou s nevráživostí.¹ Mnozí lidé zavrhlí křesťanská tvrzení o nadpřirozené pravdě, o absolutních morálních hodnotách a spasení, jež je výlučně skrze Krista, jako netolerantní. Lidé se začali pohoršovat nad biblickým učením, které neponechává žádný prostor pro alternativní skutečnosti či protichůdná paradigmata.

Krom toho rapidní změny v informačních technologiích a zvýšená mobilita zapříčinily zvýšení zájmu o různá východní náboženství a přijetí sekulárního humanismu. Tento vývoj jde proti tradičním židovskokřesťanským hodnotám, na nichž stojí velká část západní společnosti. Osobní práva a vzájemné přijetí se staly hlavními společenskými principy.

Dnešní kultura vykazuje rostoucí nespokojenost dokonce i s tímto pojetím tolerance. Cynicky na ně nahlíží jako na nástroj, jenž umožňuje nepříjemným názorům získávat vliv. Tento nový postmoderní trend považuje toleranci za méně důležitou než boření absolutních či relativních věroučných systémů, které by mohly v ostatních vyvolávat nepříjemné pocity.²

Toto vše by nás mělo vést k tomu, že si položíme některé příhodné otázky. Jak může církev pokračovat v realizaci svého Bohem daného pověření v atmosféře, která je v nejlepším případě naplněná duchovní lhostejností a v tom nejhorším militantní opozicí? Jak mohou křesťané v tomto cynickém prostředí efektivně hlásat evangelium? A jak se naše vnímání evangelizace liší od vnímání těch, kdo nepatří do rodiny víry?

ZÁKLADY KŘESŤANSKÉHO HLÁSÁNÍ EVANGELIA

Abychom si mohli na tyto důležité otázky odpovědět, definujme si nejprve, čím opravdově hlásání evangelia je. Biblic-

ké hlásání evangelia se skládá ze dvou základních prvků: obsahuje poselství a je spojeno s postojem. Jedno bez druhého nemůže fungovat. Hlásání evangelia, které zprostředkovává poselství, avšak postrádá správný postoj, je pouhým nástrojem k získávání nových stoupenců. Evangelizace musí být doložena příkladem, nemůže spočívat jen v pouhé proklamaci dobré zprávy. Na druhou stranu evangelizace, jež se vykazuje soucitem či laskavostí bez proklamace poselství evangelia, je jako rozcestník, který neukazuje směr.

Není divu, že verš 3,16 z Janova evangelia je tak mocný a významný. Přináší nám poselství o spasení a zároveň nám odkrývá cit, který za tímto poselstvím stojí: „*Bůh tak miloval svět...*“ Boží láska uvedla do pohybu plán spasení a obsah této dobré zprávy nám odhaluje, co Bůh ve svém srdci vůči lidstvu cítí. Efektivní evangelizace vychází z lásky a je proklamována s láskou.

Poselství evangelia bez Božího postoje lásky a soucitu je prázdné. Je to Boží láska, co nás nutí kázat. Nikdy bychom neměli zapomenout na to, že Duch svatý zdůrazňuje jak obsah evangelia, tak i láskyplnou povahu tohoto obsahu.

Evangelium obsahuje nekompromisní poselství. Ježíš prohlásil: „*Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne*“ a také to, že on je „*ta cesta, pravda i život*“ (Jan 14,6). Mnohé další verše tuto pravdu podporují. Pisatelé evangelií nepřinášejí neutrální poselství s otevřeným koncem umožňujícím vlastní interpretaci. Psali zaujatě a s vědomím svého evangelizačního poslání: „*Tato (znamení) však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu*“ (Jan 20,31).

Pokud jde o cestu spasení, nepanuje zde žádná nejednoznačnost. Jedná se o zcela jasné poselství, které pobuřovalo Židy i Řeky Pavlovy doby. Pavel si byl vědom, že toto poselství o kříži nenaplnuje očekávání jeho současníků. Během času se Boží slovo nikdy nezměnilo. Namísto toho vybízí nás, abychom se změnili a byli jako Ježíš. Již dávno před naší postmoderní dobou Pavel poukázal na vztah tolerance a evangelia, jeho závěr byl ovšem striktní: „*Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým*“ (Galatským 1,10).

V reakci na falešné učitele, kteří se pokoušeli více přiblížit evangelium judaismu a učinit je tak přijatelnějším, trvá Pavel na tom, že jakýkoliv pokus změnit toto poselství by z něj učinil „*jiné evangelium. Jiné evangelium ovšem není...*“ (Galatským 1,6-7).

Zatímco obsah poselství evangelia je jednoznačný, láskyplný postoj související s evangeliem zahrnuje všechny lidi. Bůh miluje každého a chce, aby všichni lidé přijali spasení prostřednictvím Krista (1Tm 2,3-5). Bible křesťanům přikazuje, aby milovali druhé, kázali dobrou zprávu všemu stvoření a aby s každým žili v pokoji (Marek 12,31; 6,15; Židům 12,14). Ježíš miloval a přijímal všechny lidi, od malomocných a výběrčích daní po hříšníky a žebráky. Ačkoliv jej náboženští vůdcové kritizovali za to, že se stýká s lidmi špatné pověsti, lidé na okraji společnosti nacházeli v Ježíši opravdového přítele. On stále s otevřenou náručí přijímá všechny, kdo k němu přicházejí.

V listu Římanům 10,13 se píše: „*Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen*.“ Evangelium není určeno jen pro vybrané lidi. Boha nezajímá, jakého je člověk etnického původu, společenského postavení, tělesného vzhledu, náboženského původu či jakou má vnější charakteristiku. Evangelium zve každého, aby přišel k Bohu a přijal zdarma nabízený dar spasení. A nám přikazuje, abychom kázali Boží poselství každému, kdo je ochoten mu naslouchat.

Měli bychom milovat lidi dokonce i tehdy, když evangelium odmítají. Když nás kvůli poselství pronásledují, měli bychom jim odpustit a dále je milovat. Prokazování lásky druhým je evangelizace skutkem a mnohdy je to jediná věc, kterou můžeme udělat. Zatímco ostatní náboženství nabízejí přijetí pouze tehdy, je-li jejich poselství akceptováno, křesťanská víra prokazuje lásku každému bez omezení. Ježíšova láska neumřela na kříži. Štěpánův zájem o jiné neskončil v okamžiku, kdy čelil smrti ukamenováním. Raní křesťanští mučedníci nepřestávali milovat ty, kdo je posílali na smrt, a odpouštět těm, přestože hořeli jako pochodně u kůlů a byli předhazováni kvůli své víře šelmám. Byli svědky odmítnutí svého poselství, přesto se vykazovali správným postojem, souvisejícím s evangeliem - láskou.

Bible aplikuje tento princip i na tu nejmenší společenskou jednotku, na rodinu. Křesťana, který má nevěřícího partnera, jenž ještě poselství evangelia nepřijal, se Pavel ptá: „*Víš snad, ženo, zda se ti podaří přivést muže ke spáse? Víš snad, muži, zda se ti podaří přivést ženu ke spáse?*“ (1K 7,16). Podobně se vyjádřil i Petr, který říká, že by si ženy měly zachovat zbožný a milující postoj vůči svým manželům, neboť „*i když se někteří z nich vzpírají Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním*“ (1Pt 3,1).

HLÁSÁNÍ EVANGELIZACE A TOLERANCE

Je třeba poznamenat, že napětí mezi hlásáním evangelia a tolerancí je částečně přirozené, neboť mají některé společné styčné body, avšak jejich konečný cíl je odlišný. Cílem hnutí tolerance je pokoj a vzájemné přijetí mezi všemi složkami společnosti. Cílem evangelizace je opravdový pokoj v srdci jedince prostřednictvím smíření se s Bohem.

Naše západní kultura zpochybňuje představu absolutní pravdy. Podle humanistického uvažování se pravda v průběhu času vyvíjí stejně, jako se mění společnost a víra. V rámci politické korektnosti nás svět žádá, abychom dnes přijímali něco, co bylo včera považováno za naprosto špatné.

I navzdory této zběsilé honbě za tolerancí nám strategie politické korektnosti musí skutečné řešení problémů světa teprve nabídnout. Tolerance má snahu zdokonalit naši různorodou společnost tím, že učí lidi, aby odložili svá osobní přesvědčení a koncepty pravdy, aby mohli akceptovat rozdílnost. Přesto se otázka vnitřního uzdravení a proměny zdá být stále nezodpovězená. Všechny lidské bytosti mají stejnou hříšnou přirozenost, zakoušejí stejné emoce a přemýšlejí o stejných existenciálních otázkách. Naše nesmrtelné duše touží po pravdě a naplnění, které nabízí pouze Ježíš.

Kristus nás volá, abychom vzali jeho neměnné Slovo a přinesli je měnícímu se světu. My neměníme poselství, jsme však schopni přizpůsobit své metody. Přístup, který pravděpodobně nejvíce odráží dnešní kulturu, je přesvědčování. Žijeme ve světě rozličných intelektuálních vyjádření. O naši pozornost svádí boj umění, literatura, filozofie, zábavní průmysl, reklamy a technologie.

Přesvědčivá komunikace umožňuje rozvinout diskusi založenou na zdvořilé výměně názorů. V tomto kulturně známém kontextu může docházet k upřímným rozhovorům. Představte si, že se u šálku kávy potkají zvolení zástupci patřící k různým politickým směrům. Prostřednictvím kompromisu spolu mohou souhlasit i nesouhlasit, najít společnou půdu, nabídnout ke zvážení různé názory a v konečném důsledku vybudovat vztah i navzdory svým rozdílnostem.

Apoštol Pavel během svých misijních cest používal metodu přesvědčování v synagógách, na tržištích a jiných veřejných místech. Když se střetl s aténskými filozofy (Skutky 17,16-34), s respektem použil jejich vlastní věroučné teze a spisy s cílem přiblížit jim evangelium. Tato metoda občanského přesvědčování se nicméně nezvrhla do nekonečných a bezúčelných rozhovorů. Obvykle dospěla do bodu, kdy byla posluchačům bez jakéhokoliv nátlaku nabídnuta možnost učinit rozhodnutí.

Pavel k lidem přistupoval s respektem a vybízel své posluchače, aby i oni respektovali jeho a zvážíli upřímnou motivaci stojící za jeho poselstvím. „*Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!*“ (2K 5,20) Manipulace a zastrašování nemají při proklamaci evangelia místo. Tyto přístupy s sebou nesou nádech nadřazenosti a jejich využíváním se vyznačují především temná období dějin církve. Opravdová evangelizace není prostředkem pro získání dominantního postavení nad jinými částmi společnosti. Boží Slovo je živé a aktivní; nesoupeří s propagandistickými metodami jiných náboženství.

Jsme sice obklopeni agnostiky, ateisty, liberálními mysliteli a lidmi jiných vyznání, naším úkolem však není stáhnout se před nimi, protože jsou jiní než my, ale začít s nimi smysluplně komunikovat, aby mohlo být odhaleno jedinečné poselství naděje evangelia, jakož i náš láskyplný postoj, s nímž přistupujeme ke každému člověku. Máme něco, co svět zoufale potřebuje. A nabízíme tuto věc se srdcem toužícím sloužit ostatním a přinést úctu Bohu. Jedná se o přístup, ke kterému Pavel vybízí v 2K 5,11: „*Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi...*“

Opravdové poselství evangelia vybízí k reakci. Kvůli tomu mnozí dospěli ke klamnému přesvědčení, že hlásání evangelia je netolerantní. Ježíš touží měnit srdce lidí, zatímco tento svět je vybízí k tomu, aby zůstali ve svém hříchu a ve jménu rozmanitosti vedli sebestředné životy. Jakmile člověk uslyší jednoduché poselství o spasení skrze Krista, musí se rozhodnout, zda je bude ignorovat, zda je přijme nebo odmítne. Na tom všem není nic netolerantního, neboť jsou respektována práva a svobodná vůle každého člena naší pluralitní společnosti.

Pokud budeme hlásat evangelium autenticky, nebude znít příliš atraktivně. Současné filozofické směry propagují honbu za osobním ziskem založenou na relativizaci hodnot a snaží se zlehčovat fakt, že k tomu dochází za cenu potlačování svědomí a rozměňování morálních principů. Dejme si tyto hodnoty do kontrastu se sebezapřením, spravedlivým životem a vykazatelností vůči Božímu slovu a Duchu svatému. Poselství evangelia hlásá záchranu z hříchu a dar věčného života, vybízí nás ale rovněž k osobní odpovědnosti. Musíme být ochotni zapřít svou starou hříšnou přirozenost, odvrátit se od konání zlého a odevzdat své životy plně Kristu - tím, že upřednostníme jeho plány před svými. Je to radikální odklon od způsobu jednání tohoto světa. Není to ale rovněž důvod, proč Ježíše mnoho učedníků opustilo? Proto prezentace biblického evangelia nemá s nejrůznějšími technikami na získávání stoupců, které manipulují lidmi prostřednictvím atraktivních přesvědčovacích argumentů, nic společného. Proto nám také metoda racionálního přesvědčování skýtá nejlepší příležitost pro objektivní a úplné vysvětlení našeho poselství.

Snahy umlčet evangelium v zájmu tolerance odhalují pokrytectví, jímž se vyznačují povýšení zastánci „rozmanitosti“. Jakmile začne pluralitní společnost těchto praktik využívat, stává se z ní autoritářská společnost, kde určitá elita rozhoduje o tom, jak mají ostatní lidé uvažovat, hovořit a jednat.

Před nedávnem jistá skupina křesťanských studentů v našem městě požádala o povolení založit studentskou křesťanskou asociaci. Ústava jejich prestižní univerzity povoluje a dokonce i propaguje zakládání různých společenských studentských spolků. Kromě jiných tam například existuje židovská studentská asociace a arabsko-evropská skupina. Proč tedy ne křesťanská asociace? Přesto univerzitní rada tuto žádost zamítla s odůvodněním, že křesťanská etika, věrouka a doktrína se neslučují s principy pluralitního myšlení a společenské tolerance. Rada studentům doporučila, aby svůj návrh revidovali a odstranili odkazy na křesťanství. Závěr byl prostý: navrhovaná studentská křesťanská asociace mohla být jakákoliv, jen ne křesťanská.

Ať už nás tato do očí bijící diskriminace jakkoliv znepokojuje, strach z odmítnutí nesmí zavést církev do podzemí. Bůh nechce, abychom se naší společnosti odcizili. Když se Ježíš modlil za církev, řekl: „*Neprosím, abys je vzal ze světa ... Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa*“ (Jan 17,15.18) Naším skutečným nepřítelem není kultura, v níž žijeme. Bojujeme proti neviditelným démonickým silám, které se snaží lidem zabránit v tom, aby poznali Krista a byli spaseni (Ef 6,12). Když lidem přinášíme Kristovo poselství naděje s milostí a úctou, dokážeme se s nimi ztotožnit, neboť jsme sami hříšníci, kteří byli spaseni milostí, motivováni láskou a inspirováni vírou.

Starozákonní prorok Jonáš se odmítl ztotožnit s lidmi města Ninive. Kvůli tomu nedokázal pochopit Boží srdce. I když kázal Boží poselství, neuvědomoval si soucit a milosrdenství, které jsou s tímto poselstvím neodlučně spojeny.

Velké poslání ve dvacáté osmé kapitole Matoušova evangelia není reklamním sloganem, který vytrubujeme při zvláštních příležitostech. Namísto toho by mělo být běžným životním standardem křesťanů. K hlásání evangelia by mělo docházet všude, kde Boží lid žije a pracuje. Doslovným významem řeckého textu obsaženého ve velkém poslání je: „*Jdouce, čiňte učedníky...*“

Když známe Boží srdce a žijeme podle jeho vůle, evangelizace bude přirozenou součástí všeho, co děláme. Jako Kristovi zástupci v tomto světě budeme přirozeně usilovat o dobro lidí, kteří jsou okolo nás.³ Prostřednictvím slov a skutků plných milosti se naše vlastní životy stanou přesvědčivou ukázkou pravdy evangelia.

Samozřejmě je naší povinností nejenom Ježíšovu lásku a soucit prokazovat, ale také je vysvětlovat. Pomáhat potřebným je biblické. Je ovšem rovněž důležité lidem říci, proč je milujeme, proč jsme ochotni s nimi jít i druhou mlí, proč jsme ochotni nastavit i druhou tvář, třebaže to bolí, a proč dokonce nabízíme jídlo a nápoj našim nepřátelům. Tyto stránky evangelia jsou naší moderní západní společnosti cizí. Přesto odrážejí dobročinné principy, které mnozí lidé v naší kultuře oceňují a vyzdvihují. Skutečně není nic netolerantního na tom, když všem okolo projevíme laskavost - dokonce i těm, kteří jsou k nám lhostejní nebo vůči nám nepřátelsky naladěni. Evangelizace samozřejmě nestojí na lidském úsilí. Proměna srdce je Božím nadpřirozeným činem. Pokud do celého procesu nebude zapojen Duch svatý, naše plány přijdou vniveč. Na druhou stranu platí, že kdykoli kázání evangelia doprovází opravdové Boží jednání, lidé zřídka nastolují téma tolerance. Když Bůh uzdraví nemocné nebo vysvobodí někoho z démonické svázanosti, anebo když zločinec činí pokání a odvrátí se od bezbožného jednání, lidé o věrohodnosti takového svědectví diskutují. Pozornost se posouvá od humanistických ideálů k otázce, zda Bůh existuje a působí v tomto světě, a pokud ano, co by s tím měli udělat.

Ačkoliv je přirozené radovat se z lidí, které Pán přidává ke své církvi, není hlavním cílem evangelizace počítat obrácené. Kristovi následovníci by raději měli kázat Slovo a výsledky nechat na Duchu svatém. Hlásání evangelia je duchovní aktivitou církve. Proto křesťané potřebují k realizaci tohoto úkolu zmocnění Duchem svatým. V tom spočívá učení knihy Skutků a jednotlivých epištol. Ať už raní křesťané kázali řeckým, římským nebo židovským posluchačům, spoléhali na Ducha svatého a na to, že se dotkne srdcí a životů jejich posluchačů. Duch svatý překračuje hranice kultur a ukazuje lidem na Boží srdce.

Bez ohledu na to, jakým výzvám v naší měnící se kultuře čelíme, nesmí se z naší služby vytratit Kristův soucit. Základem křesťanské evangelizace je říkat pravdu v lásce. Snahy upravit poselství tak, aby evangelium znělo přijatelněji, změni jeho základní charakteristiky (k jejichž zachování by nás ve skutečnosti pravá „tolerantní“ společnost měla povzbuzovat). Zároveň platí, že jednání založené na jiném postoji než postoji lásky s cílem upevnit si postavení dominance a nadřazenosti zbavuje evangelizaci její moci.

Dějiny církve jsou plné příkladů dokazujících efektivnost této biblické a na Boha orientované rovnováhy. Opravdové hlásání evangelia začíná a končí láskou a mezi těmito dvěma body se lidé setkávají s Ježíšovým poselstvím měnícím životy.

Joseph Dimitrov, ředitel Continental Theological Seminary (CTS), Sint-Pieters-Leeuw, Belgie

Poznámky:

1. ELSHTAIN, J. B. „Do Not Be Afraid! The Call to Evangelism and Christian Intellectuals,” in *Word & World*, 25 no. 2 (Spring 2005): str. 172–179.
2. Ibid.
3. DING, K. H. „Evangelism as a Chinese Christian Sees It,” in *Missiology: An International Review*, 11, no. 3 (July 1983): 314–316. Přednáška uskutečněná na Uppsala University v Uppsale, Švédsku, 2. listopadu 1982.

PŘÍLIŠ **DRAHÉ** ZATRACENÍ

(a co s tím můžeme udělat)

Alan R. Johnson

Rozjímání nad věčným soudem není vůbec příjemné. Církev by však kvůli tomu neměla na tuto myšlenku rezignovat, a to ani v případě, když za ni sklízí posměch nekřesťanů. Na výzvu získávat ztracené musíme začít reagovat hned.

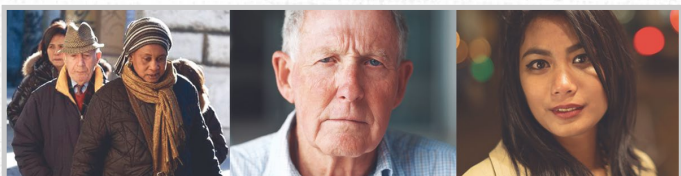
Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.
(Lukáš 19, 10)

Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky...
(1. Timoteovi 1, 15)

Seděli jsme s přáteli na nádvoří u zdi slavného chrámu. Pozvali mě, abych se s nimi podílel na průzkumu jedné z nejméně zasažených etnických skupin na světě. Naproti mně seděly dvě až tři stovky starších lidí, kteří mezi sebou živě debatovali. Za námi byla svatyně. Dozvěděli jsme se, že tito lidé tráví celý měsíc v hlavním městě, provozují tam náboženské rituály a následně se vracejí do svých vesnic.

Tento okamžik nás hluboce zasáhl. Plně jsme si v tu chvíli uvědomili, že všichni tito postarší lidé se nacházejí mimo dosah jakéhokoliv křesťanského svědectví. Téměř na konci svého života byli součástí etnika patřícího v celosvětovém měřítku k jedné ze skupin nejméně zasažených evangeliem. Hrozila jim tak skutečností, že odejdou na věčnost, aniž by poznali zachraňující poselství o Ježíši.

Již téměř dvacet osm let žiji mezi buddhisty, kde populace protestantských křesťanů jakéhokoliv druhu dosahuje pouhých tří desetin procenta. Jsem obklopen miliony lidí, kteří teprve čekají na to, až se setkají s nějakým křesťanem nebo až uslyší relevantní prezentaci evangelia. Izolace těchto lidí od křesťanského poselství pro mne není pouhým akademickým předmětem zájmu. Jsem hluboce znepokojen, že lidé jsou duchovně ztraceni. Jsou dny, kdy je tento pocit zdrcující.

Když jsme toho dne vycházeli z onoho nádvoří, mé oči byly zalité slzami a v mém srdci rostlo modlitební břemeno. Hovořit v dnešním světě o lidech jako o ztracených a oddělených od Boha je nepopulární, obzvláště pak na Západě. Ti, kdo tvrdí, že všechny cesty vedou k Bohu, by mé břemeno považovali za neopodstatněné. Písmo však odpovídá na námitky a otázky křesťanů i nekřesťanů. Musíme se vrátit zpět k Bibli a zjistit, co znamená být ztracen a jak bychom měli ke ztracenému světu přistupovat.

PŘÍLIŠ DRAHÉ ZATRACENÍ

Ježíš řekl, že přišel na svět, „aby hledal a spasil, co zahynulo“. Výstižně tak vymezil své poslání myšlenkami, které jsou v rámci biblické pravdy stěžejní. Bible učí, že Bůh lidi stvořil podle svého obrazu, aby se mohli těšit z obecnství s ním. Lidská vzpoura tento vztah narušila. Z Božího pohledu jsme ztraceni. Velmi jsme se vzdálili od Božího záměru zakoušet vztah s ním a od původně zamýšleného předurčení, abychom žili v jeho přítomnosti jako Boží lid. Náš duchovní stav je výsledkem naší vlastní svobodné volby. Kvůli svému hříchu a vzpouře proto podléháme Božímu soudu. Žít v ztracení zároveň znamená, že potřebujeme být zachráněni před soudem.

Boží plán vykoupení vychází z toho, že lidstvo je podle Písma ztracené, oddělené od Boha a potřebuje spasení a vysvobození od soudu. Jedná se rovněž o základní předpoklad pro pochopení celého Písma. Spisovatel a teolog Chris Wright řekl: „*Celou Bibli si můžeme představit jako velmi dlouhou odpověď na velmi prostou otázku: jak může Bůh reagovat na hřích a vzpourou lidské rasy?*“¹

První Mojžíšova popisuje nejen to, jak lidstvo upadlo do ztracení, ale rovněž i vysokou cenu, kterou za svůj pád muselo zaplatit. Když Adam s Evou neuposlechli Boha, mělo to své důsledky - dočasné i duchovní. Ve třetí kapitole 1. Mojžíšovy vidíme, jak pád narušil všechny dimenze lidského života - duchovní oblast vztahu s Bohem, sociální oblast mezilidských vztahů a oblast životního prostředí v rámci stvoření.

Wright vyzpozoval, že třetí až jedenáctá kapitola 1. Mojžíšovy zjevuje základní infrastrukturu Božího projektu stvoření a prvky jeho milosti. „*Ovšem na další úrovni je vše tragicky vzdáleno od dobroty Božího záměru,*“ podotýká. „*Kvůli hříchu člověka dolehla na zemi Boží kletba. S každou nastupující generací přidávají lidé do svého katalogu zla další položky - závist, hněv, vraždy, pomstu, násilí, korupci, opilství, sexuální zvrácenost, aroganci.*“²

Problémy, které pozorujeme jak v úvodních kapitolách knihy, tak v naší dnešní společnosti, jsou symptomy vyplývající z našeho narušeného vztahu s Bohem. Být duchovně ztracen s sebou nese hrozné následky zásadně ovlivňující kvalitu lidského života. Pavel říká, že na současném lidstvu je zjeven Boží hněv (Římanům 1,18) a že lidé ve svém životě sklízí ovoce svých skutků (Římanům 1,24-32).

Dočasné ovoce hříšného chování v tomto životě a související soud odkazují na ještě vážnější duchovní následky. Bůh v zahradě varoval Adama s Evou, že důsledkem neposlušnosti bude smrt (Genesis 2,17). Když pak dále procházíme Bibli, Duch svatý postupně zjevuje stále více informací o duchovní smrti a soudném dni. Ve Starém zákoně se začínají formovat obrysy

naděje spravedlivých a údělu hříšníků. V období Nového zákona již existuje očekávání přicházejícího dne hněvu, které má svůj počátek v kázání Jana Křtitele v Matoušovi 3,7.

Ovšem nejmystičtější učení o posledním soudu nacházíme ve slovech samého Ježíše. Ježíš hovoří za použití různých obrazů o pekle a soudu jako o hrůzné realitě.

Zbytek Nového zákona hovoří o tomtéž. Vzhledem k padlé lidské přirozenosti jsme objektem Božího hněvu (Efezským 2,3). Přichází období hněvu (Římanům 5,9; 1. Tesaloničtům 1,10). Mzdou hříchu je smrt (Římanům 6,23). Lidem je uloženo jednou zemřít a poté bude následovat soud (Židům 9,27). Jednou nastane den soudu a zničení bezbožných (2. Petrova 2,9). Kniha Zjevení odhaluje konečný soud před velkým bílým trůnem, soud, který je určen těm, kdo odmítají Krista (Zjevení 20, 11-15).

Upřímní letniční teologové, kteří berou Písmo vážně, se potýkají s tím, jak tyto texty o pekle chápat. Jde o pravdy z pohledu naší lidské zkušenosti nepochopitelné. Tváří v tvář realitě věčnosti náš lidský jazyk zcela selhává a my sami se dostáváme k samé hranici svého chápání. Obrazy, většinou používané Ježíšem, jsou velmi intenzivní: ohnivá pec, oheň, který nikdy neuhasne, červ, který neumírá, temnota, pláč a skřípění zubů, věčný oheň připravený pro ďábla a jeho anděly, věčný trest, ohnivě jezero a oddělení od Boží přítomnosti. Byť se odborníci neshodují v detailech, obecně souhlasí s tím, že peklo je místem nesmírného trápení, přičemž se však Bible více zaměřuje na vážnost nadcházejícího soudu než na vysvětlování přesné povahy pekla.³

Biblická pravda, že lidstvo je obecně zatraceno, odděleno od Boha a v budoucnu také bude souzeno, nepodněcuje příjemné pocity a vyvolává mnoho otázek. Nekřesťané se této představě vysmívají a křesťané ve stále větší míře biblické učení o nebi a pekle znevažují. Podle průzkumu *Faith Matters* uskutečněného v roce 2007 jen jedenáct procent amerických křesťanů věří, že existuje pouze jedno správné náboženství.⁴ Znamená to, že mnozí z těch, kteří sami sebe označují za letniční křesťany, již nevěří tomu, že Bůh ty, kdo evangelium odmítají, bude soudit. Podle jejich názoru existuje mnoho dalších způsobů, jak mohou lidé Boha poznat a věčně s ním žít.

Představa, že lidé jsou duchovně ztraceni a čelí Božímu soudu, nekřesťany uráží, a oni v ní vidí záminku pro napadání Božího charakteru. Mluví o biblickém učení o pekle jako o Božím morálním selhání a Boha nazývají sadistickým mučitelem, neboť trestá lidi věčným utrpením.

Je zapotřebí, aby v takovémto prostředí církev splnila svou úlohu a jasně formulovala biblickou víru. Když nevěřícím přibližujeme biblickou pravdu, potřebujeme při tom vedení Ducha a velkou moudrost.

Rozjímání nad věčným soudem není vůbec příjemné. Neměli bychom však na tuto myšlenku rezignovat. Opomíjení takových pravd zlehčuje to, co Bible říká o Bohu, hříchu a Ježíšově díle na kříži. Musíme mít na paměti, že Bible hovoří velmi jasně nejenom o soudu, ale zcela zřetelně rovněž o dalších dvou věcech: o svobodě člověka a o tom, kam až Bůh musel zajít, aby nám přinesl spasení. Ti, kdo upřímně kladou obtížné otázky, by měli být povzbuzeni k tomu, aby zkoumali biblické důkazy ohledně svobodné volby člověka. Jan nám připomíná, že Ježíš „přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali“ (Jan 1,11), a že i když do tohoto světa vstoupilo světlo, lidé „si zamilovali více tmu než světlo, proto-

že jejich skutky byly zlé“ (Jan 3,19). Pavel, říká, že lidé „svou nepravostí potlačují pravdu“ a jsou bez výmluvy, neboť zavrhlí poznání Boha, které jim je dostupné prostřednictvím stvoření (Římanům 1,18-20). Kniha Zjevení nám ukazuje, že i uprostřed hrozných soudů se lidé žijící v posledních dnech „neodvrátí od výtvorů svých rukou“ (Zjevení 9,20). Jistý odborník prohlásil, že peklo je důkazem toho, jak moc si Bůh cení lidské svobody; v konečném důsledku nebude lidi nutit, aby navěky žili v jeho přítomnosti, pokud tam sami žít nechtějí.⁵ Ačkoliv se Bible na stav lidstva dívá realisticky, je to kniha o naději a o spasení nabízeném všem. Náš přístup k duchovně ztraceným lidem vychází z Božího přístupu.

CO MŮŽEME PRO ZTRACENÉ UDĚLAT DNES?

Lidem, kteří věří biblickému učení o ztraceném lidstvu, se tento úkol může jevit nanejvýš obtížný. Možná si kladou otázku, zda jejich úsilí může něco změnit, anebo zda by se vůbec měli do toho pouštět. Avšak tytéž biblické texty, které hovoří o soudu, rovněž hlásají, že Bůh připravil cestu vysvobození z hříchu; hříšník se může s živým Bohem usmířit. Tato silně motivační zaslíbení mě neustále nutí k aktivnímu vztahu ke ztraceným lidem.

Celá Bible je o dobré zprávě. Je to impozantní příběh, díky kterému všechny věci nabývají smyslu a který nás ujišťuje o tom, že Bůh jednoho dne zjedná nápravu všech věcí (Ef 1,10). Ježíš položil svůj život jako výkupné za mnohé (Mk 10,45). Vybíjí nás, abychom se připojili k jeho poslání spočívajícím v hledání a zachraňování ztracených. Řekl, že nebeský Otec nechce, aby kdokoliv zahynul (Matouš 18,14), a že je v nebi veliká radost nad každým hříšníkem, který činí pokání (L 15,7.10). Prostřednictvím svého díla na kříži nás Ježíš osvobodil od přicházejícího hněvu (Ř 5, 1Te 1,10). Pavel, říká, že Ježíš „přišel na tento svět, aby zachránil hříšníky“ (1Tm 1,15). Dobrou zprávou je, že Ježíš zničil smrt a přinesl život a nesmrtelnost (2Tm 1,10). Bůh nám svěřuje nádherné poselství, které máme předat světu.

Stav zatracení, v němž se svět nachází, nás nesmí paralyzovat a vést k nečinnosti. Velikost Kristova spasení by nás naopak měla mobilizovat k tomu, že vyjdeme hlásat národům to, co učinil. Stejně jako tomu bylo u minulých generací, je i dnes nesení dobré zprávy ztraceným ryzí jádrem letniční misie. Slova ze Skutků 1,8, která zaslubují moc Ducha k šíření svědectví až na sám konec země, mají v dějinách letniční misie zvláštní místo a jsou rovněž relevantní i pro dnešní církev.

Dnes si více než kdy dřív uvědomujeme, že i když jsou všichni lidé stejným způsobem ztraceni, ne všichni mají stejný přístup k evangelium. Ti, kteří zkoumají přítomnost křesťanského svědectví mezi různými etnickými skupinami světa, odhadují, že osmdesát šest procent buddhistů, muslimů a hinduistů nezná ani jediného křesťana.⁶

Co můžeme v tomto okamžiku dějin učinit my? Ačkoliv ztracení lidé jsou všude okolo nás, mají některé skupiny menší možnost slyšet evangelium a potřebují naši zvláštní pozornost.

Věřím tomu, že můžeme dosáhnout strategického vlivu mezi třemi konkrétními skupinami ztracených lidí, jež z hlediska přístupnosti evangelia představují v dnešní době velkou misijní výzvu:

1. Rostoucí počet lidí „bez vyznání“ a těch, kdo jsou rozčarováni z organizovaného náboženství.

Průzkumy religiozity ukazují, že mnozí lidé se řadí do kategorie „bez náboženského vyznání“ a počet těch, kteří jsou zklamaní církví, neustále roste. Není možné, abychom se věnovali jen věřícím, zatímco ti, kdo jsou „bez vyznání“ se křesťanské víře stále více vzdalují. Tito lidé si neprohlížejí naše webové stránky a nenavštěvují naše bohoslužby. My je potřebujeme najít a rozvíjet s nimi láskyplné vztahy, které je mohou nasměrovat k vykoupení.

2. Rozličné etnické skupiny z různých míst země.

Lidé z různých zemí světa přicházejí do Evropy a Ameriky a mnozí z nich pocházejí z míst, kde je jen velmi omezený vliv evangelia. Jedná se o ztracené lidi, kteří nám jsou kulturně vzdáleni, ovšem zeměpisně nám jsou blízko. Kdo vystoupí ze své zóny pohodlí a s láskou je bude získávat?

3. Etnické jazykové skupiny s minimálním nebo žádným přístupem k evangelium.

Naši strategickou misijní prioritou musí být vyslání pracovníků do míst, kde mohou žít a svědčit těm lidem, jež mají nejmenší přístup k evangelium a kteří nám jsou geograficky i kulturně vzdáleni.

Právě v takovém historickém okamžiku žijeme. Bůh nás k sobě povolal s určitým záměrem. Abychom však vytrvali v konání těžké práce při evangelizaci světa, potřebujeme obnovený biblický pohled na duchovně ztracené a zároveň nadpřirozené břímě Ducha svatého, jež nás bude nutit k tomu, abychom vyšli a těmto lidem pomohli.

ZTRACENÍ LIDÉ A POTŘEBA PŮSOBENÍ DUCHA

V 1. Mojžíšově 3,9 Bůh na Adama zavolal: „Kde jsi?“

Tato slova odhalují Boží srdce, s nímž se obrací ke svým ztraceným dětem. Naše odpověď na pobídku, abychom získávali ztracené, musí začít právě zde. Duch z nás učinil ty, kteří se spolupodílejí na hledání společně s trojjediným Bohem, a vlévá nám do srdce nadpřirozenou touhu a zápal pro získávání ztraceného lidstva.

Starat se o věčné a duchovní blaho ostatních není přirozené. Přirozené je zabývat se svými vlastními potřebami a potřebami svých rodin a přátel. Prostřednictvím působení Ducha svatého může dojít k proměně našeho srdce, kdy se necháme Bohem vést při hledání ztracených lidí bez ohledu na cenu, již je třeba zaplatit.

Nedávno jsem při vypracovávání jednoho písemného úkolu znovu procházel našimi letničními dějinami misie. Jednou z věcí, která mě okamžitě „praštila do očí, byla prostá logika, s níž raní letniční k misii přistupovali. Dle jejich názoru Duch svatý přišel, abychom my získali moc k nesení evangelia do nejzazších končin země - každému kmeni, jazyku a národu.

Evangelizace nezasažených etnických skupin

Z Písma víme, že Bůh miluje každého člověka na zemi. Nechce, aby kdokoliv zahynul (2Pt 3,9).

Boží lid, církev, má v rámci svého úkolu hlásat jeho nádherné spasení celému světu. V tomto ohledu jsou všechny typy evangelizace na stejné úrovni, neboť každý člověk potřebuje slyšet poselství o záchraně.

Jeden aspekt však všechny druhy evangelizace na stejnou úroveň nestaví. Ačkoliv jsou totiž všichni lidé stejně duchovně ztraceni, ne všichni mají stejný přístup k evangelium. V některých etnických skupinách nežijí žádní křesťané a nejsou tam církve, které by odpovídajícím způsobem sdílely evangelium.

Odborníci na misi nazývají křesťany stejného jazyka a kultury „svědectvím blízkých sousedů“. Evangelium se prostřednictvím takového svědectví šíří nejrychleji. Ovšem tam, kde se mezi lidmi nenacházejí žádní křesťané (anebo je jich tak málo, že narazit na jejich svědectví je velmi nepravděpodobné), může přijít na řadu mezikulturní svědectví lidí, kteří se v této skupině rozhodnou žít, hlásat evangelium a založit církev.

Mezi překážky, které brání lidem v přijetí dobré zprávy, a to i když žijí v zeměpisné blízkosti křesťanů, patří porozumění a přijetí. Tyto kulturní bariéry zahrnují jazyk, kastovní systém a další faktory.

Lidé, kteří studují globální poslání církve, si uvědomují, že ačkoliv církve existuje v téměř každém národě či státě světa, v mnoha kulturních a jazykových skupinách, které v těchto národech sídlí, není přítomna. Těmto lidem se nedostává svědectví blízkých sousedů, kteří by s nimi mohli sdílet poselství o Ježíši relevantním způsobem prostřednictvím slov a skutků.

Odborníci na misi se proto shodli, že takové komunity budou nazývat termínem „nezasažené etnické skupiny“.¹ V těchto skupinách se nenachází žádná obec věřících křesťanů, která by disponovala odpovídajícími možnostmi evangelizace členů dané skupiny bez vnější mezikulturní pomoci.

Je důležité si uvědomit, že slovo *nezasažený* je v tomto smyslu technickým termínem, který odkazuje na lidi s omezeným nebo žádným přístupem k evangelium, díky němuž by mu mohli porozumět a přijmout jej. Nejedná se o synonymum pro ztracené lidi obecně. Skupina čítající mnoho nekřesťanů a obsahující zároveň životaschopnou, domorodou, svědčící komunitu není podle této definice nezasaženou etnickou skupinou.

Odborníci na tuto problematiku tvrdí, že mezi necelými třemi miliardami lidí ve více než sedmi tisících různých skupin lidí žijí méně než dvě procenta evangelikálních křesťanů. V rámci této skupiny se nachází rovněž méně než pět procent jakékoliv křesťanské víry. Tito lidé žijí převážně v muslimských, hinduistických a buddhistických náboženských oblastech. Podle odhadů osmdesát šest procent z nich nezná ani jediného křesťana.²

Jedná se o velikou misijní výzvu naší doby. Naši potřebou je vyslat k těmto lidem, kteří mají velmi omezený přístup k evangeliu, pracovníky. V postkřesťanské Evropě se nachází **dvacet zemí**, kde žije méně než jedno procento evangelikálů. Velká většina muslimského, hinduistického a buddhistického světa nemá žádný nebo **velmi omezený přístup** k evangeliu, křesťanům a církvím. Tyto velké segmenty populace dohromady reprezentují více než čtyřicet procent našeho světa a zároveň představují nejobtížnější a nejsložitější misijní úkol.

Pokud jde o duchovně ztracené lidi, kterým se nedostává přístup k evangeliu, nestačí pouze realizovat užitečné projekty. Situace si žádá pracovníky přímo v terénu, kteří budou jazykově a kulturně kompetentní, aby mohli sdílet Ježíšův příběh. Proto s oblibou říkám, že nejlepším projektem pro nezasaženou skupinu lidí je člověk. Bůh povolává pracovníky k tomu, aby své životy rozdali mezi nezasaženými. Kdo je vyšle?

Alan R. Johnson

Poznámky:

1. <http://www.beyond.ag.org>
2. <http://www.joshuaproject.net/>

Položil jsem si otázku, co by se stalo, kdybychom se vrátili k tomuto jednoduchému pojetí misie a vše zredukovali tak, že se zaměříme výhradně na nesení evangelia ztraceným lidem nejen ve své bezprostřední blízkosti, nýbrž i kmenům a národům, které z globálního pohledu mají nejmenší přístup k evangeliu. Jsem přesvědčen, že bychom díky tomu prožili obnovu. Proč? Protože by nás to vnitřně zlomilo. Ve své vlastní síle jednoduše nejsme schopni účinné akce - se všemi svými dolary, lidským potenciálem, technologiemi nebo postupy. Můžeme se udírat k smrti, přesto nevíme jak postupovat. Jakákoliv vlastní snaha nás přivede jen k tomu, že budeme činit pokání ze svého modloslužebného uctívání lidských a technologických vymožeností, padneme před Bohem na tvář a budeme prosit o jeho milosrdenství, moc a nadpřirozené vedení Ducha.

Chceme-li dnes zasáhnout ztracené lidi, potřebujeme nové naplnění Duchem svatým. Potřebujeme se stát lidmi, kteří jsou letničnými ve svém zoufalství a vědomí, že stále před námi leží ty nejtěžší a nejvíce znepokojující úkoly. Výzva, abychom získali ty „bez vyznání“ a ty, kdo mají velmi omezený přístup k evangeliu, je mimo dosah našich lidských schopností.

Silné zaměření na ztracené lidi nám samotným přinese obnovu. Touha Ducha svatého oslovit ztracené lidstvo v nás totiž uvolní moc a vizi, které mají sjednocující a znásobující se efekt a které vycházejí přímo z Božího srdce. Získáme tím vědomí, že pracujeme na záměru, jenž je větší než naše osobní zájmy a plány. Jakmile se lidská srdce pohnou zármutkem nad ztracenými, kteří nám jsou geograficky a kulturně vzdáleni, začneme vnímat i ty ztracené, kteří žijí na druhé straně naší ulice. Lidé hořící touhou získat nezasažené etnické skupiny začnou vnímat jinak i své sousedy. A naopak, ti, kdo se začnou věnovat svým sousedům, lépe porozumí tomu, jak náročné je získat ztracené lidi na druhé straně

zeměkoule. Jasně se ukáže, jak důležité je mít služebníky přímo uprostřed nezasažených etnických skupin.

Mám jeden bláznivý sen. Ve Spojených státech máme téměř třináct tisíc sborů, které se scházejí v různých prostorách. Některé z těchto prostor vlastní, jiné si pronajímají. Co by se stalo, kdyby se působením Ducha - ne na základě iniciativy pastorů, ne díky tomu, že si to naprogramujeme a budeme se k tomu nutit, ale jednoduše díky Božímu působení v srdcích lidí - proměnilo těchto téměř třináct tisíc míst na domy modlitby za náš národ a národy světa? Co by se stalo, kdyby lidé vyznali své hříchy, činili pokání ze své modloslužby a vyznali svou neschopnost přinést Krista svým ztraceným sousedům, rozličným kulturním skupinám žijícím v jejich vlastním národě a nezasaženým etnickým skupinám této planety?

Modlitba, zvěstování, vyslání: to je reakce, kterou Duch svatý vždy vyvolal uprostřed svého lidu, když jej motivoval k tomu, aby se podílel na Božím poslání. Křesťané, kteří se mnou onoho dne seděli na zmíněném nádvoří, tam byli kvůli tomu, že cítili tlak Ducha svatého. Zaplavují konkrétní etnickou skupinu svými modlitbami a aktivně se podílejí na vyzbrojení a vyslání pracovníků, kteří budou jazykově i kulturně vybaveni k tomu, aby mohli těmto lidem zvěstovat příběh o Ježíši.

Možná už je příliš pozdě, aby byli evangeliem zasažení ti postarší lidé ze zmíněného nádvoří. Stále však existuje naděje pro velké množství těch, kdo se nacházejí ve vašem vlastním městě i v nejrůznějších koutech světa. Potřebují slyšet laskavé pozvání, aby okusili spasení, které Ježíš přináší. Potřebují se vrátit domů ke svému nebeskému Otci a již více nežít v zatracení.

Alan R. Johnson

je misionářem v Thajsku, kde slouží od roku 1986.

Poznámky:

1. WRIGHT, Ch. *The Mission of God: Unlocking The Bible's Grand Narrative* (Downers Grove, Illinois: IVP Academic, 2006), str. 195.
2. *Ibid.*, 198.
3. Viz CROCKETT, W. *Four Views On Hell* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 1996), str. 29–31, and TRAVIS, S. H. “Judgment” in *Dictionary of Jesus and the Gospels*, ed. Joel B. Green, Scot McKnight and I. Howard Marshall, (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1996), str. 408–411.
4. PUTNAM, R.; CAMPBELL, D. *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (New York: Simon and Schuster, 2010), str. 542,43.
5. CROCKETT, *Four Views*, str. 142.
6. JOHNSON, T. M.; ROSS, K. R. eds., *Atlas of Global Christianity 1910–2010* (Edinburgh: Edinburgh University Press, Center for the Study of Global Christianity, 2009), str. 316.
7. Viz <http://www.usatoday.com/story/news/nation/2012/10/08/nones-protestant-religion-pew/1618445/>. Co se týče detailnějšího pohledu na náboženství ve Spojených státech, viz PUTNAM and CAMPBELL, *American Grace*.

3 perspektivy

z pera českých autorů

OBNOVENÉ POVOLÁNÍ *Martin Penc*

Evangelium – zpráva přinášející odpovědi na životní otázky do každé generace, ukazující na nejhlubší smysl života, nabízející radost a identitu. Není jiné poznání či životní změna, které dokážou tak pozitivně překopat celý lidský úděl. Přesto si všímám, že touha mluvit o Kristu se jakoby vytrácí. A to je třeba změnit, přinést nové odpovědi a inspirující motivaci pro kázání evangelia. Nemyslím si, že lidé nechtějí Ježíše oslavit, ale jsou převálcováni životem, který nečekali, zklamáni silnými proroctvími, která se nenaplnila. Podobně to mohl prožívat Mojžíš, a tak mě povzbuzuje Bůh povolávající osmdesátiletého muže, aby se vrátil pro svou generaci a nepitval se v minulosti. Bůh prostě řekl: „Pojď, pošlu tě zpět do Egypta (ke tvé generaci)“. Modlím se, abychom prožili novou obnovu, uslyšeli stejný hlas, a to v jakémkoliv věku.

Přecenění mocných vět

Před několika lety jsem navštívil konferenci určenou pro pouliční evangelisty. Lidé nadšeně sdíleli, jak kážou stovkám kolemjdoucích, jak zasévají mocné biblické pravdy do duchovních oblastí a mají nespočet evangelizačních rozhovorů. Někdo pracoval pět let, někdo deset, někdo měl už pravidelně aktivní paralelní modlitební tým. Nakonec došlo na výsledky a mně přišlo, že jsem vystřízlivěl. Nehledě na počet evangelizací v týdnu, na velikosti modlitebního týmu, na stát, nehledě na cokoli byl výsledek stejný. Přibližně jeden až dva lidé (mnohdy žádní) ročně zůstali někde v církvi. Tolik vynaložené energie během tolika let, a přesto neproběhla žádná reflexe, přehodnocení, zda bychom neměli lidi motivovat k jiným metodám evangelizace. Přestože respektuji pouliční evangelisty, jako je Todd White (a kž je jich více), domnívám se, že potřebujeme evangelisty nového typu, kteří budou lidi uvolňovat, aby byli Kristovým nástrojem dle svých možností a na správných místech.

Přijde mi, jako bychom základní zprávu evangelia viděli magicky. Rádi používáme důležité verše a zdůrazňujeme těm, kterým svědčíme, že žijí v hříchu a Bůh je miluje. Tak je chceme přivést k obrácení. Paul Alexander v minulém čísle Magazínu praktické letniční teologie vysvětloval, že náš duchovní zápas vedeme proti novým ideám, konceptům a myšlenkám, které se pozvedají proti

poznání Boha, jak o tom psal apoštol Pavel v 1. listu Korintským. Již při mém vlastním obrácení různí křesťané kladli velký důraz na to, abych si uvědomoval základní pravdy o hříchu a lásce, a velmi se snažili, abych to přijal, aby si to Bůh použil a dotknul se mne. Avšak argumenty mé generace, které se týkaly nezájmu o víru, a tedy i o nový koncept myšlení, byly: „Bůh je stařík a nemá nad ničím vládu. Církev je parta podivných lidí.“

Zprávy o milujícím otci a šírajícím peklu nás vůbec nezajímaly. Snažil jsem se vysvětlit, že potřebuji vyřešit otázku nemohoucího staříka a že výraz „otec“ dost dobře nechápu, protože vlastního jsem nepoznal. Zeptal jsem se tedy Boha, zda On odpoví na můj argument a dovolí mi přijmout nový koncept myšlení. Po čase jsem prožil největší setkání s Bohem, kde mi On sám ukázal, že není žádný stařík a že je velmi mocný. Potom jsem se začal otevírat na otázky o lásce, o problematice hříchu a na další témata. V průběhu času se objevil i člověk, který se mi stal novým otcem, a já zakusil praktičnost evangelia.

Věřím, že každá generace má zásadní argumenty, které potřebují být zodpovězeny či zbourány. A nejen každá generace, ale i různé sociální skupiny – podnikatelé, učitelé, mladí lidé bez otců, sociálně slabí. Potřebují porozumět evangelium na svém místě a slyšet mocné pravdy ve správném pořadí.

Praktické evangelium

Již jsem zmínil, že se mi jeden člověk stal otcem. Před lety jsem uviděl podobného chlapce, jakým jsem byl kdysi já, a začal jsem s ním trávit čas. Místo toho, abych se mu také stal otcem, jsem se modlil a prosil, ať tuto úlohu naplní Bůh. Byť jsme se spolu setkávali a procházeli základy víry, on nakonec od Boha odešel. Když jsem se ptal proč, Bůh mi odpověděl, že úlohu otce jsem měl zastat já a ne pořád volat k němu, aby to udělal za mne. Od té doby se snažím vidět Boží moc více prakticky. Jediný Ježíš, kterého lze dnes vidět, jsme přece já a ty. Jsme jeho rukama, nohama i ústy.

Minulý rok se naše modlitební skupina rok přimlouvala za syna jisté sestry ze sboru. Zeptal jsem se, kdo ho byl navštívit. Všichni odpověděli, že neví, co mu říct, že se modlí, aby NĚKDO přišel a Bůh mu byl otcem. Rozhodl jsem se ho tedy navštívit já sám. Ondra byl nadšený, že si na něj někdo vzpomněl, a nyní mu pomám vrátit se do života a zpět k Bohu. Vidím, že spojení vhodného argumentu pro daného člověka a prakticky vyjádřené pomoci otvírá člověka pro následování Krista.

Na nic není čas

Naše doba se rychle mění a podle ní by se měly měnit i naše metody. Dříve nebyl problém několikrát týdně dělat něco v církvi. Dnes mají i mladí lidé často školu do čtyř i do pěti hodin odpoledne a jsou pořád unavení. Pokud navíc chceme zachovat tu skvělou rodinnou atmosféru v církvi, ať chceme nebo ne, nezbyvá nám kapacita pomáhat dalším lidem vejít do Božího království. Chceme-li se vrátit k velkému poslání „jděte a získávejte učedníky“, je třeba přehodnotit svou dosavadní praxi mnoha různých aktivit a možná více zmocnit lidi k tomu, aby byli aktivní tam, kde tráví nejvíce času. Podpořit lidi ve sboru, aby si našli svoje malé misijní pole, spojili síly s přáteli a dali svou energii do oslovení své nejbližší komunity. Mohou to být sousedé, spolupracovníci v práci, generace přátel s podobným životním stylem. Potřebujeme své životy zjednodušit a pomoci lidem, aby svou omezenou kapacitu a síly zaměřili správným směrem.

Současná mládež

Mladá generace se pomalu rozděluje na nové skupiny. Byť je takových skupin více, pro ilustraci zmíním pouze dvě. Máme tu rostoucí masu mladých lidí bez otců, žijící ve slabém sociálním zázemí, která nachází svou identitu/důležitost ve virtuální realitě. Stávají se společensky apatickými, neučí se, někteří procházejí psychickými problémy. Druhá skupina je menší, je vzdělanější, jsou to většinou studenti gymnázií zvyklí na kvalitu a srozumitelnost. Ti chtějí vidět kvalitní církev.

Pro první skupinu budeme potřebovat větší odborné dovednosti. Tato mládež potřebuje, aby ji evangelium uzdravilo, dalo jí silnou identitu a potřebuje větší časovou investici. Jsou pro ně dobré kluby, akční víkendy, parta (!!!), která je opravdová! Vedoucí se srdcem pro tyto mladé potřebují obrovskou trpělivost a empatii, protože se u této skupiny budou potýkat s velikou mírou nezodpovědnosti. Místní skupina křesťanské mládeže by měla suplovat rodinu, vedoucí je starší brácha či táta a i ostatní křesťané se mohou takto chápat. Obraz rodiny je zásadní i s jejími praktickými detaily.

Druhá skupina potřebuje více církev, jejíž kultura je zaměřena na neustálý rozvoj jednotlivce, je vskutku srozumitelná a lidi k ničemu nenutí. Ráda navštíví kvalitně připravený program, prostředí s pěknou prezentací a chce si udělat vlastní názor. Nepotřebuje velkou časovou investici, ocení možnost zapojit se do různých aktivit. Tito studenti pracují ve škole formou projektů, mají plno kroužků a církev fungující podobně je pro ně srozumitelná a jsou připraveni ji akceptovat. Vedoucí takové skupiny by měl být vzdělaný, schopný vést, mít mládež dobře programově fungující. Kombinovat obě skupiny může spíše silný vedoucí a je potřeba vědět, koho chci vlastně zasáhnout. Všimám si, že často nevíme, koho chceme zasáhnout, programy jsou zaměřené na všechny a tím vlastně na nikoho.

Výzvou pro obě skupiny a potažmo všechny věkové kategorie je zážitkové myšlení a individualismus. Žijeme v době, kdy lidé akceptují jakýkoliv zážitek včetně Božího dotyku nebo uzdravení a vnitřně je to nezavazuje k žádné vnitřní proměně. Lidé si skládají svoje vlastní náboženství, různě ho mění a nechtějí se moc nikde vázat.

Silný vnitřní život

Předchozí odstavec nás vede k porozumění důležitosti komplexního životního stylu Boží rodiny. Akce, na které nenavazují další pevné zavedené aktivity, mají velmi malý vliv, i kdyby lidé zažili velké Boží působení či uzdravení. Vracím se k tématu malých skupin či jiným pravidelným přínosným aktivitám církve, kam se lidé mohou zapojit. Čím starší lidé, tím pevnější životní řád, a mají-li z něj vystoupit, musíme být schopni nabídnout něco opravdu dobrého. Pamatuji na sbor, který měl službu mužům nad padesát let. Dopoledne se hrál fotbal, potom se tři hodiny hodovalo, a když přišlo duchovní poselství, vůbec nepůsobilo rušivě. Někdy jako bychom zapomínali, že jsme z masa a kostí, a tak vytváříme pouze duchovní aktivity, a když se lidé chtějí normálně lidsky pobavit, musí hledat program mimo církev.

Církev ve své celistvosti může být domovem, který naplňuje všechny naše potřeby, může být místem, kam se těším, kam bych chtěl dotáhnout celé své město, svou školu, své přátele. A tam zatím nejsme. Každý má ve svém srdci obraz dobré rodiny, jak by mohla vypadat, co by se v ní dalo dělat. Pokud tento obraz dokážeme přenést do církve, může v ní vzniknout spousta malých „obýváků“, aktivit, které si budeme hýčkat, budou nám milé a budou tvořit obraz církve, do které Ježíš rád pošle další lidi.

Přínos pro společnost

Poslední myšlenkou je naše zapojení do života měst, kde žijeme. Díky aktivitě několika lidí se snažíme rozvíjet ve Varnsdorfu Dobrovolnické centrum Strakapoud a připravujeme i druhý projekt zaměřený na praktickou pomoc. Snažíme se společnosti ukázat, že nám opravdu záleží na zdraví našeho regionu, a motivujeme věřící i ostatní, aby s námi pomáhali nemožným a zajímali se o druhé. Tvoříme tvář církve, které se lidé nemusí bát, a modlíme se, kam ještě můžeme položit to světlo, aby lidé viděli dobré skutky a vzdali slávu našemu Otci v nebesích. (Mt 5,16)

Co říci na závěr? Potřebujeme obnovit vašeň pro Ježíše. Potřebujeme být opět povoláni jako Mojžíš v jakémkoliv věku pro svou generaci, nehledět do minulosti, ale obnovit vizi pro budoucnost. Potřebujeme nové odpovědi jak přinášet evangelium a jak tvořit běžný život církve. Potřebujeme, aby Pán žně poslal dělníky na svou žeň. Kéž tobě i nám všem Bůh požehná.

Martin Penc, DiS. se věnuje rozvoji mladých lidí již přes deset let. Organizuje školení pro vedoucí, motivuje mladé, aby uměli sdílet svou víru, a podílí se na pořádání festivalů zaměřených na hlubší poznání Boha. Jeho touhou je oslovit širokou masu mladých lidí v České republice a pomoci jim porozumět Ježíšovu poselství.

SYTÝ HLADOVÉMU NEVĚŘÍ A HLADOVÝ SYTÉHO NESLYŠÍ.

Leoš Císek

Před několika lety jsem měl možnost strávit pár dní na Severním Kavkazu. NF Nehemia v tomto regionu aktivně pomáhá déle než 15 let. Cílem naší poslední výpravy bylo navštívit osadu Voschod II a dohodnout podmínky fungování nového projektu „Kráva do každé rodiny“. V osadě dnes žije bezmála 500 rodin válečných běženců, které přišly převážně z Jižní Osetie. O tomto regionu máme možnost čas od času slyšet především v souvislosti s terorismem. Nejznámější teroristický útok se zde odehrál v roce 2004 ve městě Beslan. Při slavnostním zahájení školního roku 1. září teroristé obsadili místní základní školu a několik dní jako rukojmí drželi děti spolu s jejich rodiči. Oficiální požadavek teroristů byl stažení ruských jednotek z Čečenska. Jediným výsledkem bylo 331 mrtvých a z toho 186 dětí. Tento hrůzný den se nesmazatelně zapsal do temné minulosti severního Kavkazu.

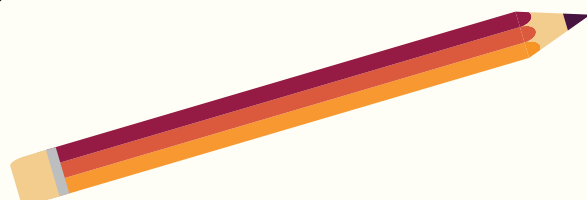
Když jsme přistávali na letišti ve Vladikavkazu, doprovázely nás dvě vojenské stíhačky. Tehdy jsem si pomyslel, že je to běžné preventivní opatření pro případný teroristický útok, o které zde není nouze. Nicméně po výstupu z letadla byli všude po zuby ozbrojení vojáci. Na cestě z letiště jsme míjeli vojenské zátaras a kontroly. Na otázku co se stalo, jsme se tehdy dozvěděli, že den před naším příjezdem byl spáchán atentát na ingušského prezidenta. Ve snaze zjistit proč byl atentát spáchán, nám nikdo nebyl schopen dát uspokojivou odpověď. Na severním Kavkaze si většina lidí otázku, proč se toto děje, už dávno neklade.

Severní Kavkaz je místo, kde spolu na poměrně malém území žije víc než třicet národnostních skupin. Ty se pak dále ještě dělí na menší etnické skupiny. Za vlády diktátora Stalina se ruská vláda snažila do tohoto regionu infiltrovat ruské obyvatelstvo, a rozšířit tak komunistickou propagandu. Avšak většina z národů severního Kavkazu vyznává islám, což přinášelo a v zásadě dodnes přináší velké napětí. Rusové jsou zde plošně považováni vlivem pravoslavní ruského národa za křesťany. Přinášení evangelia místním

je tedy velice komplikované. Například pro mnohé Čečence je Rusko považováno za úhlavního nepřítele. Jen těžko bychom hledali čečenskou rodinu, která neztratila kvůli válce s Ruskem blízkého člověka. Tedy představa, že rodilý Čečenec přijde do rusky mluvící církve, je v zásadě nereálná. Toto by bylo považováno za největší zradu vůči vlastní rodině a národu. Znamenalo by to, že takový člověk přechází na druhou stranu a připojuje se k vrahům vlastní rodiny. Z tohoto a z mnoha dalších důvodů je pro místní církve zkrátka nereálné hlásat evangelium tak, jak jsme zvyklí z Evropy. Z mého pohledu by se tyto aktivity mohly lehce stát životu nebezpečnými.

Náš hlavní partner - baptistická Misie křesťanského milosrdenství - má však touhu do této neklidné části světa přinést světlo evangelia i navzdory všem nepříznivým okolnostem. A právě praktická pomoc je to, co otvírá dveře k lidským srdcím na severním Kavkazu, a skýtá tak jedinečný prostor mluvit o Kristu. V období obou válečných konfliktů v Čečensku to byli právě pracovníci Misie Milosrdenství, kteří pekli každý den stovky bochníků chleba a rozdávali je válečným běžencům z Čečenska. Přivázeli humanitární pomoc, opravovali školy a školky. Po tragédii v Beslanu navštívili každou rodinu, která ztratila někoho blízkého v místní škole, a nabídli pomocnou ruku. Při živelných pohromách jsou to lidé z Milosrdenství, kdo stojí v první linii a pomáhá. Bývalý ředitel a zakladatel misie Petr Luničkin pravidelně také sloužil na ruských základnách formou bohoslužeb. Ruským vojákům nekompromisně kázal neředěné evangelium a poté jim rozdával Bible v maskáčovém designu.

Pracovníci Milosrdenství mají neutuchající vášň zprostředkovat svoji zkušenost s Kristem všemi dostupnými prostředky. Přinést naději, smíření a odpuštění uprostřed beznaděje, nenávisti a neodpuštění.

„Nejdříve lidi nakrmíme a teprve potom s nimi mluvíme o Ježíši. Dokud jsou hladoví, tak nás neslyší.“

Při návštěvě osady Voschod II jsem měl možnost navštívit několik rodin válečných běženců a na vlastní uši slyšet jejich příběhy.

„Museli jsme utéct uprostřed noci. Doma jsme nechali úplně všechno. Zůstalo nám jen to, co jsme měli na sobě. Nevzali jsme si ani čajovou lžičku,“ líčí se slzami v očích starší žena, která mluví jen osetinsky a gruzínsky, a vzpomíná dál. „V Jižní Osetii jsme měli velké hospodářství: pole, vinice, zvířata. Žili jsme si nad poměry. A teď tady umíráme v takových boudách,“ ukazuje na stavební buňku, ve které již zemřely dvě její sestry. V takových domech zde žije polovina rodin utečenců z osady Voschod. Většina těchto příbytků není v zásadě způsobilých k životu. Nemají plyn a často ani vodu. Pokud mají elektrinu, pak v katastrofálním stavu. Což bývá nejčastější příčinou požárů, při kterých tato obydlí lehnou popelem.

„Vláda mi dala pozemek, ale jak si mám postavit dům, když žiji sama se dvěma postiženými dětmi?“ stěžuje si další z obyvatel. Z pod sukně jí vykukuje její mentálně postižený syn. Mezi uprchlíky ve Voschodu žije několik rodin s tělesně i mentálně postiženými dětmi. Tyto děti vyžadují nepřetržitou péči, čímž se rodiny dostávají do velké sociální tísně, protože mnozí rodiče nemohou pracovat. Pracovníci misie pravidelně navštěvují několik desítek rodin a velmi systematicky jim pomáhají. Pomoc je směřována od novorozenců až po seniory. Misie Miloserdie zde také dostala od vlády pozemek, na kterém plánuje postavit multifunkční budovu. Mimo jiné by sloužila jako provizorní školka pro místní děti a také jako zdravotní středisko, kde chtějí místním poskytovat lékařskou péči. Lékařská péče je zde velice nákladným luxusem, který si většina lidí nemůže dovolit. Součástí centra má být také malá modlitebna, na kterou se znovuzrození běženci velmi těší. Mají i další plány, ale vše se bude odvíjet i od množství finančních prostředků, oddělených pro tuto práci.

Náš průvodce Nikolaj Kobzev, který je koordinátorem celého projektu, nám na místě vysvětluje, jak práce funguje. Chodíme dům od domu a Nikolaj nám vypráví o každé rodině: „Těmto lidem jsme zajistili kamna, v tomto domě vedle jsme udělali novou podlahu.“ Každého z místních zná jménem. Rozhodnutí o pomoci nejsou nahodilá. Každý nedostane hned, na co si vzpomene. Nejdříve se pracovníci ujistí, že je spolehlivý a že to, co dostane, druhý den neprodá, aby si koupil vodku. Místní lidé brzy pochopili, že tuto pomoc nemohou jen tak zneužít.

„Plánujeme koupit několik krav a dát je do nejchudších rodin,“ pokračuje Nikolaj. „Kráva u nás znamená obrovský majetek. První narozenou jalovičku rodina vrátí do projektu, abychom j dali další potřebné rodině. Další telata už budou patřit jim. Takto se postupně zvedne životní úroveň v celé osadě.“

Na závěr celého dne vcházíme do polorozpadlé dřevěné chatrče, kterou obývá početná rodina. Z vedlejší místnosti se ozývá pláč novorozence. Zjevně unavené ženě předáváme tašku s jídlem a několik lahví mléka. V jejich očích se zračí velká vděčnost. Společně usedáme ke stolu a popijíme čaj. V průběhu rozhovoru, tak jako při všech dnešních návštěvách, zní opět jasné evangelium spolu s pozváním na bohoslužbu. Cestou k autu Nikolaj vysvětluje, jak praktická pomoc funguje. „Nejdříve lidi nakrmíme a teprve potom s nimi mluvíme o Ježíši. Dokud jsou hladoví, tak nás neslyší.“

Jen stěží si dokážu představit, že by Nikolaj či kdokoliv z jeho spolupracovníků přišel k těmto zuboženým lidem „jen“ se zvěstí evangelia a bez toho, aniž by jim podal pomocnou ruku ať už ve formě chleba, léků či praktické pomoci.

Když se dívám na život Ježíše Krista, jsem fascinován jeho schopností nesmazatelně se otisknout do života člověka. V 5. a 6. kapitole Markova evangelia čteme několik příběhů, kdy se Ježíš dotkl života lidí praktickým způsobem. Uzdravení posedlého v Gerase, vzkříšení Jairovy dcery, příběh o ženě, která trpěla dvanáct let krvácením, nasycení pěti tisíců. Ve všech těchto příbězích vidíme společného jmenovatele a tím je praktická pomoc. Ježíš se neomezil pouze na slova, ale přistoupil i k praktickým krokům, aby tak lidem přiblížil Otce.

Stejný moment jsem viděl při práci Miloserdie na Kavkaze. Přicházejí a přinášejí skrze praktickou pomoc nesmazatelný otisk do života potřebných. A Bůh, jak vidno, dává této práci růst. Dosud poznalo Ježíše více než třicet lidí a Nikolaj se velice těší na založení nového sboru v osadě Voschod.

Leoš Cásek, DiS. pracuje od roku 2001 v misijní organizaci Nehemia a z toho je posledních 8 let jejím ředitelem. Jeho největší touhou je, aby se česká církev stala církví misijní. Díky své práci získal zkušenosti ze zemí jako je Severní Korea, Čína, Haiti nebo sibiřská Jakutie. Jeho domovským sborem je AC Havířov, kde je zároveň i druhým pastorem. Je také 15 let ženatý a se ženou Mirkou mají čtyři děti.

TAJEMSTVÍ PRVNÍHO KROKU *Lukáš Targosz*

Nedávno navštívil nedělní setkání Elementu křesťan z jiné církve. Po shromáždění hovořil s jednou paní, která minulý rok uvěřila v Ježíše a nechala se pokřtít, a začal se jí ptát, zda se modlila modlitbu spasení. Když mu řekla, že neví, co to je, neváhal mi hned další den napsat, že by bylo fajn, aby se u nás projevovaly evangelizační dary. Pro něj totiž evangelizace spočívá v oznámení čtyřech duchovních zákonů, jak je kdysi formuloval zakladatel *Campus Crusade for Christ* Bill Bright a odříkání specifické modlitby (někdy jí říkáme modlitba spasení nebo modlitba hříšníka) – tehdy se podle něj člověk stává křesťanem. Chápu, proč si to myslí, ale možná netuší, že tento konkrétní styl evangelizace se do církve dostal až v devatenáctém století díky rozvoji masových evangelizačních shromáždění. Jak vůbec církev přežila celá ta staletí, když nechávala evangelizaci?! Očividně se jedná spíše o to, že kvůli zkušenostem nebo prostředí, z něhož jsme vyšli, se orientujeme na konkrétní styl, který nám někdo vštípl, ale jenž je zkrátka poplatný době, ve které vznikl. Koneckonců, žádná „modlitba hříšníka“ v Novém zákoně popsána není. Co tedy evangelizace skutečně je?

V úzkém pohledu je evangelizace oznámení radostné zprávy o Kristu. Křesťané ale nejsou vedeni k tomu, aby byli schopni podat ucelené vyučování a teologii o Kristu (i když si myslím, že by jim neuškodilo ji dobře znát). Všimněte si, k čemu vede křesťany apoštol Petr (1 Pt 3,15): „Zasvěťte svá srdce Pánu Kristu a buďte připraveni podat odpověď každému, kdo se vás zeptá na důvod vaší naděje.“ Nevede nás k tomu, abychom uměli vysvětlit každý bod víry, ale abychom byli připraveni odpovědět na důvod své naděje, což implikuje náš osobní příběh. Víra je totiž *subjektivní zkušenost založená na objektivní historické pravdě*. Naše naděje spočívá na historickém faktu vzkříšení a také na naší osobní zkušenosti s Kristem (proto srdcem věříme ve vzkříšení a ústy ho vyznáváme jako Pána – viz Ř 10,9). V širším pohledu pak evangelizace zahrnuje celý proces, kdy člověka nasměrujeme k Bohu, vyprávíme mu o své naději, pomáháme mu porozumět, vedeme jej ke Kristu a zapojíme ho do místní církve, tak aby sám mohl následovat Ježíše a pomáhat k tomu ostatním. Do tohoto procesu, jehož veřejným

milníkem je vodní křest na znamení (nebo vyznání) víry, se může (a nakonec i musí) zapojit úplně celá církev, protože Velké Poslání patří úplně všem.

Někdy je však, žel, služba evangelizace svěřena jakýmsi „odborníkům“ a evangelizačním týmům. Jde totiž o to: Každý čtenář Nového zákona si všimne, že je tam zmíněný úřad evangelisty. Z kontextu je jasné, že to rozhodně není každý křesťan, ale že je to specifický dar, který Bůh dává jednotlivcům pro užitek Těla Kristova. Z tohoto důvodu (a také proto, že si mnoho věřících není jisto všemi teologickými vysvětleními víry) jsme usoudili, že evangelizace je odborná činnost, a proto se nás vlastně až tak moc netýká. Výsledkem je snížení laťky, kdy evangelizace přestává být životním stylem, ale stává se zřídkakdy praktikovanou službou, kterou má „někdo jiný“ na starosti a ke které nás čas od času bude někdo motivovat nebo nás k ní tlačit. Nevidíme ovšem své osobní spojení s evangelizací, pokud jsme v situaci, že dar evangelizace nemáme (podle průzkumů má dar evangelizace zhruba 10 % křesťanů). Jenže, Ježíš nemluví jen o evangelistech, ale také o *svědčích*, což znovu implikuje osobní příběh (svědek mluví – neboli „svědčí“ – o něčem, co viděl, zažil nebo slyšel). Skutky 1,8: „*Přijmete moc Ducha svatého přicházejícího na vás a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, v Samaří a až na konec světa.*“ Vidíme tedy, že evangelizace zahrnuje práci evangelistů, ale také práci svědků. V čem se jejich práce liší? A kde jsou naopak styčné body?

Musím říct, že jsem se o tuto otázku zajímal velmi dlouho a snažil jsem se najít něco praktického, co mi pomůže tento rozdíl vysvětlit lidem u mě v církvi natolik, aby mohli efektivně sloužit Kristu jako jeho svědkové. A pak, jednoho dne mě to napadlo. Ten rozdíl není v samotném aktu sdílení naší naděje, ale v *kontextu* kdy a komu svou víru sdílím. Dovolte mi to vysvětlit. Duchovní dar je *zvláštní schopnost daná podle Boží milosti Duchem svatým každému členu Těla Kristova k používání v kontextu tohoto Těla*. Dary ale nejsou jediný předpoklad pro službu Bohu. Prakticky každý dar má svůj protiklad v rolích pro všechny věřící. Například, každý věřící má

být štědrý, ale jen někdo má dar dávání. Každý věřící má povzbuzovat, ale jen někdo má dar prorocství. Každý věřící se může modlit za nemocné, ale jen někdo má dar uzdravování. V tomto ohledu je každý křesťan Ježíšovým svědkem, ale jen někdo má dar evangelizace. V čem je rozdíl?

Stručně řečeno: *Svědék zvěstuje evangelium, když má příležitost. Křesťan s darem evangelizace si tyto příležitosti přímo vytváří.* To je zcela prostá, ale naprosto zásadní definice. Rozdíl nespočívá v samotném sdělení dobré zprávy, a vlastně ani ne ve výsledku (kterým je zachráněný člověk, který se zapojí do církve), ale v kontextu. Zatímco svědek svědčí, když ho někdo požádá o odpověď na jeho naději, nebo když se v rozhovoru prostě vyskytne ten moment, kdy nás Duch svatý ponoukne ke svědectví (takových šťouchanců máme dost, často více než jsme ochotní reflektovat), evangelizačně obdarovaný člověk se kolem sebe dívá a aktivně vytváří možnosti k rozhovoru, vytváří situace a momenty ke svědectví, a vůbec strategicky připravuje prostředí pro sdělení evangelia. V tomto pojetí je pak evangelista jako úřad někdo, jehož duchovní dar byl potvrzený církví jako celkem, a který tak funguje nejen v samotné evangelizaci, ale také v mobilizaci církve (strategicky a ve velkém vytvářejí prostředí pro evangelizaci).

Pokud si uvědomíme, co znamená být svědkem Ježíše, další přirozená otázka je: *Jak?* Existuje nějaká metoda nebo styl, který je efektivní v dnešní době? Když jsem se stal následovníkem Ježíše, zapojil jsem se do všech možných stylů a metod evangelizace, které se nabízely. Dnes, když se na to dívám zpětně a když pozoruji svou současnost, souhlasím s Billem Hybelsem, který napsal: *V dnešních dnech jsem přesvědčen více než kdy jindy, že největší hodnotou osobní evangelizace je zůstat naladěný na Ducha svatého a ve spolupráci s ním. Naučit se naslouchat jeho ponoukání. Mým cílem není najít cesty, jak z někoho udělat spaseného; ale raději jít tam, kam mě ponouká, abych šel; mluvit, když říká, abych promluvil; zůstat ticho, když jsem v nebezpečí, že budu mluvit moc; a zůstat v klidu, když mě vede, abych zůstal v klidu.*

Pod tato slova bych se podepsal. Nejdůležitější je nechat se Duchem vést k prvnímu kroku k někomu dalšímu. Tajemstvím „prvního kroku“ není přivést někoho ke spasení, sotva slyšel poprvé o Bohu, ale znamená to být citlivý na Ducha svatého a jít, když vnímám, že mám jít, mluvit, když vnímám, že mám mluvit, a být zticha, když vnímám, že mám být zticha. Někdy totiž budeme mít před sebou otevřené dveře a jindy ne. Klíčem je tedy porozumět, kdy Bůh chce, abychom do dveří vstoupili. První krok neznamená schopnost všechno vysvětlit a být křesťanským všeználkem. Naopak, znamená to, že když nevíme, přiznáme, že nevíme. Dobrá zpráva není primárně informace, ale zkušenost. *Neboť my nemůžeme nemluvit o tom, co jsme viděli a slyšeli,* řekl Petr, jeden z nejbližších Ježíšových následovníků. Říkat dobré zprávy zahrnuje tři jednoduché kroky:

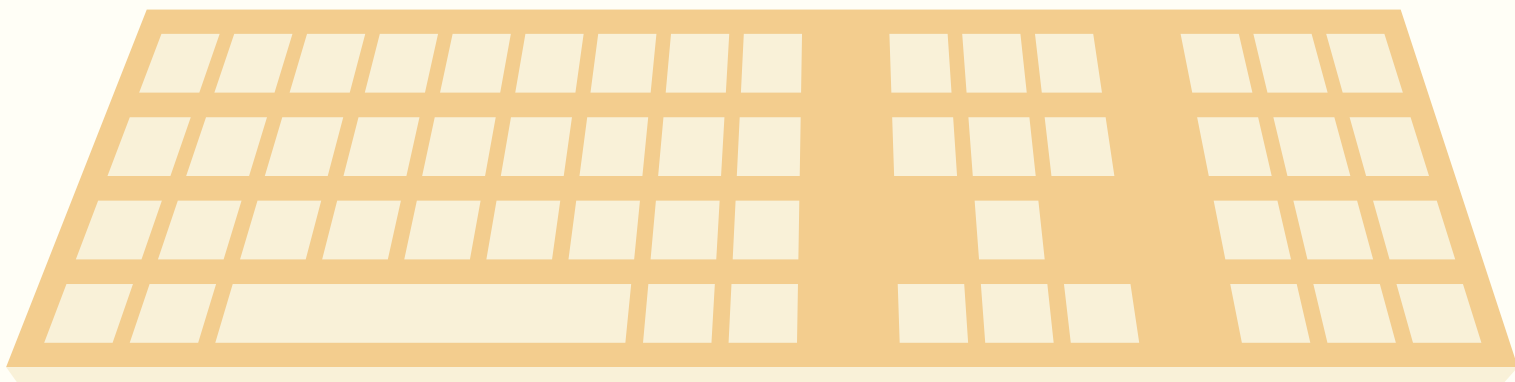
Přátelství: zapojíme se do životů okolo nás.

Příběhy: předtím, než sdělíme svůj a Boží příběh, nasloucháme příběhům těch, se kterými mluvíme.

Pozvání: nasloucháme Duchu svatému pro jeho nasměrování, a pozveme svého přítele do bezpečného prostředí, kde může objevovat a najít víru.

První krok je krokem ze zóny bezpečí do neznámých vod. Není to lehké, ale je to jednoduché. Evangelizace, tedy svědectví o dobré zprávě a mé naději, nemusí být příliš dlouhá, ani příliš složitá, ani příliš náboženská, a už vůbec by neměla být nadřazená. Křesťané nejsou lepší než jiní. Jsou to pouze ti, kteří vědí, kolik toho neví, a uvědomují si, co vlastně potřebují. V tomto ohledu je to práce každého jednoho z nás.

Lukáš Targosz je hlavním vedoucím AC Element v Hradci Králové (www.element.cx). Získal Graduate Diploma of Arts (*Leadership*) na Sydney College of Divinity a Masters of Arts (*Christian Studies*) na Alphacrucis College v Sydney. Pravidelně bloguje na lukastargosz.blogspot.com a sledovat jej můžete na twitter.com/lukastargosz.

VYVÁŽENOST MEZI HLÁSÁNÍM EVANGELIA A PRAKTICKOU PÉČÍ O POTŘEBNÉ

Nemůžeme vést lidi ke Kristu, aniž bychom hlásali poselství evangelia. Našemu poselství se však nedostane odpovídající pozornosti, pokud budeme svými životy protirečit svému poselství. Zde je návod, jak zachovat evangelizaci a praktickou službu v jednotě.

Jerry Ireland

Pro to, aby lidé mohli dospět k poznání Ježíše a být spaseni, je nezbytné kázat evangelium, dobrou zprávou o Ježíši Kristu. Bůh k nám promluvil prostřednictvím slov a předal nám verbální poselství. My jsme pak obdrželi příkaz, abychom sdíleli tato slova naděje s ostatními (Ko 1,5).

Je však nezbytně důležité, abychom i my sami vedli život „hodný Kristova evangelia“ (Fp 1,27). Být následovníkem Ježíše Krista znamená něco víc než jen mentálně souhlasit se seznamem příkazů a zákazů. Znamená to radikální novou orientaci našeho života, neboť jsme se obrátili od lži k pravdě, od temnoty ke světlu. Jde o to, že i my sami musíme být světlem (Mt 5,13). Pavel nám v 1. listu Tesalonickým 1,3 připomíná, že práce nás, Kristových následovníků, musí být v konečném důsledku motivována láskou.

David Kinnaman ve své knize *unChristian* uvádí,¹ že v letech 1996 až 2006 počet nekřesťanů, kteří vnímají křesťanství pozitivně, klesl o dvacet procent. Tato skutečnost představuje radikálně odlišný obraz od pověsti, které se těšila raná církev, jež si vydobyla chválu a uznání i u svých kritiků zejména díky své lásce k lidem na okraji společnosti, obzvláště k chudým a nemocným.

Michael Green ve své knize *Evangelism in the Early Church přináší tento poznatek*: „Církev se vyznačovala vlastnostmi, které ve starověku neměly obdoby. Nikde jinde byste nenašli otroky a pány, židy a pohany, bohaté a chudé, jak sedí u jednoho stolu a prokazují si navzájem opravdovou lásku. Tato láska se rozšířila i k ostatním a v období epidemií či katastrof byli křesťané světlem společnosti prostřednictvím služby svému okolí.“

Green dodává: „V současné době je obtížné odlišit životní styl křesťanů od nevěřících ... Potřebujeme být důvěryhodní... a to se může stát jedině prostřednictvím lásky bez podmínek. Bůh tímto způsobem miluje a zdá se, že první křesťané byli takovou láskou natolik ovlivněni, že je spojovala v jedno a jejich prostřednictvím byla předávána dál.“²

Samozřejmě musíme spojit praktickou službu s komunikací evangelia. Někteří tvrdí, že křesťanské povolání vůbec nespočívá v tom, co říkáme, ale výhradně v tom, co děláme. Spisovatel Greg Garrett píše: „Jakožto následovníci [Ježíše] jsme povoláni k tomu, abychom se snažili kráčet v tomto světě naplnění Kristovým soucitem a demonstrovali Boží lásku skutkem, nikoliv slovy.“³

Ačkoliv Garret reprezentuje extrémní názorový proud, daří se mu poukázat na nesoulad, který v církvi panuje, když se snaží definovat svou úlohu ve světě. Musíme se navrátit k učení Písma a pochopit praktickou službu z biblické perspektivy. Tyto základy nám pomohou neztratit ze zřetele naše evangelizační povolání a reagovat prostřednictvím Kristovy lásky na potřeby, které se nacházejí okolo nás.

PRAKTICKÁ SLUŽBA A BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

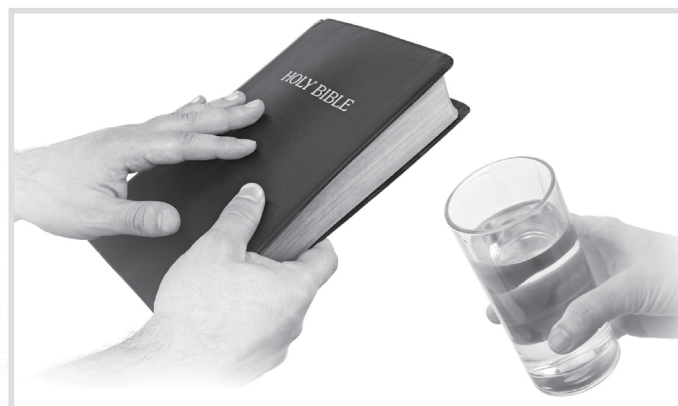
Bible vybízí Boží lid, aby projevoval praktickou službu jako odraz Boží přirozenosti a jeho království. Starý zákon charakterizuje Boží vládu zásadně z hlediska spravedlnosti a práva a poukazuje na to, že tyto dvě vlastnosti tvoří základ jeho trůnu (Ž 89,14; 97,1.2). Bůh tedy od svého lidu očekává, že bude tyto vlastnosti ztělesňovat. Ve Starém zákoně se spravedlnost a právo váží převážně k Božímu svatému charakteru a k očekáváním vůči

svatému lidu, který byl stvořen podle jeho obrazu (Ge 1,26.27; 1Kr 10,9). Náš svatý Bůh nenávidí útisk a nespravedlnost, jejichž nejčastějšími oběťmi jsou chudí a potřební.

V Novém zákoně bylo prostřednictvím Ježíšova díla na kříži umožněno spasení všem lidem (L 18,25; J 3,5). Kristovi následovníci jsou proměňováni do Ježíšovy podoby, a to včetně jeho praktického vyjádření péče o svět. Být spasen znamená mít mentalitu království – a reprezentovat zájmy Krále. Ti, kdo nacházejí víru v Krista, zakoušejí ve svých životech radikální změnu orientace, a to mimo jiné nově zahrnuje i zájem o chudé.

Tato skutečnost se v Písmu odráží na mnoha konkrétních případech. Například Zacheus poté, co uvěřil v Ježíše, věnoval polovinu svého majetku chudým (Luk 19,8-10). Platí ale i opak - kdo nedokáže učinit Ježíše Pánem a zastupovat jeho zájmy, se zármutkem od něj odchází, neboť láska k majetku se stane překážkou podílu na Božím království (L 18,23). Naše postoje a priority tedy odhalují, jak moc Kristus ovlivňuje naše životy.

Církev s rozvinutou praktickou službou zjevuje vlastnosti toho, koho nazývá svým Králem. Když se zaměřujeme na praktickou službu, není naším cílem nastolit nějakou utopickou společnost - dokonce ani Boží království. Pouze Bůh může ustanovovat své království. Ovšem prostřednictvím praktické služby dokazujeme, že Král spravedlnosti přebývá mezi námi a v nás. Bylo by zvláštní, kdybychom prohlašovali Boha za svého Pána a Krále – Boha, který se vyznačuje obrovským zájmem o chudé (1S 22,8; Ž 113,7) – a nepraktikovali ve svém životě to, co považujeme za důležité. Pokud nebereme na zřetel zájmy Krále, nejsme jeho věrnými poddanými.

VĚROHODNÝ SVĚDEK

Evangelium je věrohodné samo o sobě. Nemá zapotřebí, abychom mu věrohodnost dodávali my. Je věrohodné a vyznačuje se autoritou, neboť pochází od Boha (2Pt 1,21). Je doslova „Bohem vdechnuté“ (2Tm 3,16). Avšak chování křesťanské komunity má zásadní podíl na tom, zda se věrohodnému evangeliu dostane správného slyšení. Pokud naše životy neodpovídají tomu, co říkáme, nikoho svým poselstvím nevyprovokujeme k tomu, aby se nad ním vážněji zamyslel.

Ježíš řekl, že posláním církve je být jeho svědky (Sk 1,8). Proklamace evangelia je zcela jistě klíčovou součástí tohoto svědectví. Nicméně řecké slovo, které ve Skutcích 1,8 překládáme výrazem (budete mi) „svěd-

ky“ (μαρτυρες), je stejné slovo, z něhož v angličtině pochází slovo mučedník (martyr). Být svědkem Kristova života a služby tudíž zahrnuje naprostou odevzdanost našich slov a našich skutků - a dokonce i našich životů.

V Písmu se nachází mnoho pasáží spojujících víru v Ježíše s očekáváním skutků, které tuto víru odrážejí. Ježíš Nikodémovi řekl: „Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu“ (J 3,21). Podobně to vyjádřil i Pavel, když nabádal, aby ti, kdo věří v Boha, „snažili se vynikat dobrým jednáním“ (1Tt 3,8). Písmo neumožňuje oddělovat naše povolání kázat evangelium od našeho povolání podle tohoto evangelia žít. To, jak ve světě žijeme, zásadním způsobem vypovídá o tom, do jaké míry jsme skutečně slyšeli a pochopili Ježíšova slova.

Poté, co jsem byl 10 let závislý na drogách, mi služba Teen Challenge pomohla nalézt spasení v Kristu. Vstoupil jsem do Teen Challenge jako ateista, respektive agnostik se závažnými pochybami o existenci milujícího a všemohoucího Boha. Avšak láska a laskavost jednoho postaršího páru sehrála v mém obrácení zásadní roli. Jednou za dva týdny o víkendu Paul s Normou otevírali svůj domov studentům mužského programu Teen Challenge v Buffalu. Pravidelně ve svém domě hostili dvacet až třicet bývalých narkomanů a alkoholiků, s nimiž sdíleli společné jídlo a trávili s nimi čas. Jejich láska a péče byly ztělesněním každodenních kázání, která jsme slyšovali, čímž nám dokazovali, že poselství, které hlásali, mělo skutečně moc člověka změnit.

ZTĚLESNĚNÁ NADĚJE

Druhý způsob, jak naše praktická služba napomáhá poslání církve, je, že ztělesňuje naději. Podle listu Galatským 6,10 bychom měli prokazovat dobro všem lidem. Když jako křesťané prokazujeme jeden druhému i lidem mimo církev skutky lásky a milosrdenství, sloužíme chudým a potřebným a máme zájem o nemocné, ukazujeme, že to samé čeká i nás ve chvíli, kde se Ježíš vrátí se svým konečným vzkříšením.

Církev má podle spisovatel Juliana N. Hartta „svým příkladem a zásadami poukazovat na věčné Boží království.“⁴⁴ V tomto ohledu by církev měla být předzvěstí budoucnosti, k níž nás Bůh vede a která se vyznačuje uzdravením a integritou každé oblasti života.

Kniha Zjevení popisuje budoucnost, která na Boží lid čeká, takto: „Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu s očí.“ (Zj 7,16-17).

Tím, jak církev reaguje na potřeby těch, kdo hladoví, žízní a postrádají základní věci potřebné pro život, a tím, jak utěšuje ty, kdo prožívají zármutek, stává se společenstvím, jež ztělesňuje naději, kterou hlásá.

Ten, kdo často cestuje, již pravděpodobně zakusil, že mu byly v nějakém okamžiku zdarma poskytnuty výhody první třídy. Mně samotnému se to stalo nedávno během druhého z celkem tří úseků mé cesty do Afriky. Jen co jsem se uvelebil v luxusním a pohodlném sedadle/lůžku, pomyslel jsem si: *tak tohle opravdu není dobré!*

Uvědomoval jsem si totiž, že poté, co zakusím takové pohodlí, bude cestování v obyčejné třídě obtížnější. A skutečně. Během posledního úseku cesty mi sedadlo, které mi dříve připadalo zcela přijatelné, najednou bylo nepohodlné a úzké.

Přesně tak tomu je i se ztělesněnou nadějí. Když církev zmocněná Duchem představuje hodnoty našeho očekávaného nebeského domova, dává tak zakusit příchut skutečně prvotřídního života - života v hojnosti, který Ježíš zaslíbil (J 10,10). Pokud nevěřící tyto dynamické kvality zakusí, bude pro ně stále více obtížné vrátit se k životu bez Krista.

PÉČE O POTŘEBNÉ A EVANGELIZACE

Většina chyb ve vztahu k praktické péči o potřebné vychází z nesprávného pochopení biblického obrazu Božího království. Ti, kdo chápou království výhradně v pozemských souvislostech, se často příliš soustředí na etické a morální učení Písma a zároveň zanedbávají jiné věci, jako jsou osobní hříchy a poslední soud. Naopak ti, kdo se zabývají pouze budoucími aspekty Božího království, kladou důraz na spasení duší a přitom nedoceňují jiné lidské potřeby.

Bible oba tyto pokřivené pohledy na Boží království odmítá. Ježíš o království učil jako o současné i budoucí realitě (Mt 7,21; L 11,20). A tak prvním klíčem k tomu, aby péče o potřebné nezastínila kázání evangelia, je zachovat si biblickou vyváženost mezi současnými a budoucími aspekty Božího království - mezi tím, co již nastalo a tím, co teprve přijde. Když si zachováme rovnováhu, vyhneme se přílišnému zdůrazňování těch aspektů evangelia, které se týkají společnosti a péče o potřebné. Stejně tak se ale můžeme vyhnout čistě futuristickému pohledu na království, který nebere v potaz současnou situaci a činí církev zdánlivě chladnou a nepřístupnou vůči současnému lidskému utrpení.

Soud je klíčovým aspektem budoucí dimenze Božího království. Pokud příliš bagatelizujeme budoucí aspekt království, je Boží nadcházející soud často první obětí této nerovnováhy. Bez soudu není opravdové spravedlnosti. Bůh jedná podle práva, protože je spravedlivým Soudcem. V kontextu naší evangelizace spojené s péčí o potřebné musíme připisovat veškerou nespravedlnost hříchu. Pokud se nikdy nedostaneme k tomu, abychom hovořili o hříchu a soudu, naše snaha projevit soucit nemůže být nazývána vskutku křesťanskou.

ZÁVĚR

Jako student Teen Challenge jsem bedlivě sledoval Paula s Normou, abych zjistil, zda jejich skutky jsou v souladu s jejich slovy. Pamatuji si, jak jsem si kladl otázky typu: *Co z toho mají? Co díky tomu všemu získají?*

Uvažoval jsem tak proto, že jsem vycházel z prostředí převážně prospěchářských vztahů. Lidé měli tendenci jeden druhého využívat. Když jsem ale sledoval Paula a Normu, začínal jsem si uvědomovat, že jejich výhradní a jedinou motivací byla láska. Jednali tak, protože chovali opravdovou lásku k těm lidem, které zbytek společnosti už odepsal. Uvědomil jsem si, že tento křesťanský pár má něco, co jsem neznal: velkou lásku k druhým, vyplývající z jejich lásky k Bohu. Jejich láskyplné skutky zahrnovaly

jak sdílení evangelia, tak i sdílení jejich majetku. A vzhledem k tomu, že se jejich skutky shodovaly s tím, čemu jsme byli vyučováni, začal jsem vážně uvažovat o tom, že Bible je relevantní a důležitá i pro můj vlastní život.

Na péči o potřebné bychom neměli pohlížet jako na prostředek či vstupní bránu k získání důvěry lidí. Pokud soucit není součástí našeho života v Kristu, stanou se naše činy neupřímnými. Ocitneme se v podivné a nebiblické pozici, kdy budeme předstírat lásku, abychom o lásce mohli kázat – což je postoj, který byl životu a službě Ježíše Krista zcela cizí. Když vyjde na světlo, že naše láska byla pouhým prostředkem k dosažení cíle (a pokud tomu tak je, najevo to vyjde), riskujeme tím, že zanecháme dotyčného v horším stavu, než byl předtím. Z člověka, kterému bylo evangelium lhostejné, se stane přímo nepřítel evangelia.

Nemůžeme vést lidi ke Kristu, aniž bychom hlásali poselství evangelia. Našemu poselství se však nedostane odpovídající pozornosti, pokud budeme svými životy protřečít našemu poselství. Proto nám apoštol Jan klade na srdce: „*Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem*“ (1J 3,18).

Péče o potřebné bez kázání evangelia může nabídnout pouze dočasnou útěchu. Lidstvo ovšem potřebuje víc než jen útěchu. Potřebuje spasení. A nejlépe můžeme toto spasení hlásat tak, když ke kázání dobré zprávy přidáme i dobré skutky.⁵

Jerry Ireland je vedoucím organizace Africa AG Care, která zprostředkovává péči potřebným lidem v celé subsaharské Africe. V současnosti usiluje o získání Ph.D. v teologii a apologetice na Liberty University v Lynchburgu, Virginii.

Poznámky:

1. KINNAMAN, D. *unChristian: What a New Generation Really Thinks About Christianity ... And Why It Matters* (Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 2007).

2. GREEN, M. *Evangelism in the Early Church*, (Grand Rapids, Michigan: Wm. B. Eerdmans Publishing, 2004), str. 20.

3. GARRETT, G. „God Commands Compassion, Not Evangelism,” http://day1.org/3351-greg_garrett_god_commands_compassion_not_evangelism. Dostupné 18. února 2014.

4. HARTT, J. N. *Toward a Theology of Evangelism* (New York: Abingdon Press, 1955), str. 67.

5. Viz SIDER, R. *Good News and Good Works* (Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 1999).

SÍŤ BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ: ROZVÍJET NETWORKING JAKO JEŽÍŠ

Joseph Castleberry

Zamyslete se nad následujícími duchovními, teologickými a praktickými důvody, proč si osvojit umění networkingu.

„Pastoři o podnikání nic nevědí.“ Podobné výroky slyším tak často, že mě už nepřekvapují, i když mě stále ještě občas iritují. Takové přehnané znevážení mé profese obvykle vyvolá mou obrannou reakci. Na druhou stranu mne však znepokojuje, že je na něm něco pravdy – pokud chci poslušně rozvíjet své duchovní povolání, musím se v oblasti podnikání stále zlepšovat a dosahovat maximálního možného úspěchu.

V rámci podnikatelských dovedností existuje jedna oblast, která má obrovský potenciál zvýšit výkonnost duchovního pracovníka – *networking*. Nikdo nedokáže úspěšně působit v jakékoli sféře podnikání či profesionální praxe, aniž by budoval síť vztahů, které napomohou šířit povědomí o dostupnosti jeho služeb a zboží všem, kdo je potřebují. Tato skutečnost platí pro službu v církvi stejně jako pro jakoukoliv jinou oblast práce. A v duchovní službě možná ještě víc, neboť *networking* je neodmyslitelnou součástí Božího království. Pro úspěšné působení v Božím království je potřebné osvojit si dovednosti spojené právě s tímto fenoménem. Léta jsem studoval *networking* a piloval dovednosti s ním spojené. Chtěl jsem tak ještě efektivněji rozvinout své duchovní povolání. Následně jsem napsal knihu *The Kingdom Net: Learning to Network Like Jesus*, abych se mohl podělit o to, čemu jsem se naučil a pomoci ostatním k většímu nasazení pro Ježíše Krista. Následující výňatky z této knihy by vám měly přinést některé duchovní, teologické a praktické důvody, proč byste si měli osvojit umění *networkingu*.

SÍŤ BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

Ježíš řekl, že Boží království je jako *síť* (Mt 13,47). Metafora použitá v podobenství o síti má v dnešním světě internetu, Facebooku, Twitteru, Pinterestu, Instagramu, portálu spolužáci.cz, emailu, esemeskování a dalších nástrojů společenských sítí nepochybně zvláštní význam. Angličtina na rozdíl od mnoha jiných jazyků disponuje pro vztahová spojení, která jsou podobná síti,

specifickým výrazem *network* (síť). Vzhledem k tomu, že se jedná spíše o síť metaforické než skutečné, mohli bychom chápat Ježíšova slova spíše takto: „Boží království je *network*.“ Ve skutečnosti rád nazývám Boží království výrazem „*Síť království*“.

Podle Ježíše je Boží království síť hozenou do tohoto světa. Tato síť zachytí jak dobré tak i špatné ryby. Upřímní i neupřímní lidé, opravdoví věřící i tuláci bez náboženského vyznání, ti všichni jsou do ní chyceni. Boží království zachytí spoustu lidí, a jak uvidíme, někteří se stanou součástí této sítě. Na konci Bůh protřídí, kdo do ní patří a kdo ne. Stejně jako rybáři novozákonní doby, kteří spravovali své sítě, i Bůh neustále pracuje na síti svého království - rozšiřuje ji a spravuje, aby zachytila více ryb. V jiném podobném výroku Ježíš svým učedníkům řekl: „*Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí*“ (Mk 1,17). Ježíšovi učedníci ve skutečnosti působili jako jeho rybáři - vlastně jako síť, kterou rozmístil, abych chytil více lidí.

POKRAČOVÁNÍ V JEŽÍŠOVĚ DÍLE

Ježíš chtěl, aby jeho učedníci vykonali více zázraků a přinesli evangelium více lidem a získali víc lidí než on sám během své pozemské služby. Ježíšovi učedníci pokračují v jeho díle vlastně již dvacet století. Číselné vyjádření jejich zázraků a „ulovených ryb“ zásadně překračuje celkový počet lidí, jimž Ježíš sloužil během své služby na zemi. Zásluhy za námi dosažené výsledky je třeba samozřejmě přisoudit Ježíši, neboť jich dosáhl on prostřednictvím nás. A on bude rovněž sklízet veškerý zisk. Koneckonců jsme jeho rybářskou společností. Ať už jde o velkou rybu, která nakonec unikla, nebo o ty malé, které jsme téměř nechali proklouznout síti, či o ty, které jsme chytili a dopravili na jeho břeh - veškerých „čistý zisk“ patří jemu.

Pokud je Boží království síť, potom jde primárně o rybářskou síť. Království nemá ambice nahrazovat pozemské vlády, korporace, rodiny, školy, odbory, nemocnice či jakoukoliv jinou společenskou instituci. Síť království zde existuje proto, aby lovila ryby. Ačkoliv se království dotýká každé oblasti našich životů, nikdy nebude opravdu a plně odrážet Boží vládu nad námi, dokud se nezapojíme do Králova úsilí hledat a zachránit ztracené. Součástí královské sítě je vždy smíření ztracených lidí s Bohem, který je miluje. *Networking* království se v konečném důsledku vždy soustředí na to, aby přivedl lidi k Ježíši.

Když vidíme Boží lid shromážděný pod vládou Krista jako Pána a když vnímáme naši sounáležitost s druhými prostřednictvím Ducha svatého zprostředkovávajícího přítomnost Krále Ježíše v nás všech, vidíme království. Boží království je tedy viditelné i neviditelné. Ježíšova přítomnost je viditelná prostřednictvím jeho lidu. Podobenství o síti zobrazuje království jako síť lidí.

PROČ RYBÁŘI?

Už jste si někdy položili otázku, proč si Ježíš povolal za učedníky tolik rybářů? Je to proto, že uměli pracovat se sítěmi.

Ne, to není nějaký chabý pokus o humor. Myslím to vážně. Rybáři byli přesně tím druhem lidí, které Ježíš potřeboval. Je jasné, že v okamžiku, když je Ježíš povolal, spouště věci nerozuměli. Nebyli mezi nimi velcí teologové, nadaní spisovatelé, vyškolení řečníci nebo psychologičtí poradci. Tito lidé nestudovali žádný z předmětů, které jsou na dnešních biblických školách a seminářích tak oblíbené. Měli ovšem jednu nezpochybnitelnou kvalifikaci: byli to *networkeři*, pracovníci se sítěmi.

Petr a jeho přátelé doslova věděli, jak fungují rybářské sítě. Uměli je vyrábět, věděli, jak je nahodit na boku lodi, jak je mít spuštěné ve vodě, jak je vytáhnout zpátky do člunu a jak je na konci každého pracovního dne znovu opravit. Věděli ovšem ještě něco důležitějšího.

Úspěšně rozvíjet rybářské podnikání v Izraeli prvního století vyžadovalo víc, než jen umět pracovat se sítěmi. Vyžadovalo to také spolupráci (*networking*). Rybáři nejenom věděli, jak zacházet se sítěmi, ale také jak pracovat jako tým. Věděli, jak dostat ryby na trh a prodat je tam. Věděli, jak najít lidi, kteří dopraví ryby do vnitrozemí a prodají je v okolních oblastech. Chápali distribuci, marketing, prodej, marže a další obchodní aspekty své práce. Dnes bychom je označili za odborníky na *networking*.

Pokud máte v úmyslu lovit lidi, pak musíte vědět, jak zacházet s lidskými „sítěmi“. *Networking* je zásadním úkolem království; na biblických školách se však přesto běžně nevyučuje. Dokonce si ani nevybavím, že bych toto slovo během deseti let své akademické přípravy na křesťanskou službu zaslechl. Je ovšem důležité poznamenat, že výraz *network* nebyl v té době - na počátku osmdesátých let - běžně užíván kromě občasných zmínek ve sdělovacích prostředcích. Jak je tedy možné, že jsme tuto velmi důležitou dovednost tak dlouho přehlíželi?

Jako děkan vysoké školy nyní působím i jako její „vrchní *networker*“. A dělám to s oblibou; rád totiž pracuji s lidmi a je tak pro mě potěšením rozvíjet přátelství, potkávat nové lidi a splétat tyto vztahy do širších a silnější sítí, které pak můžeme následně využít při realizaci poslání naší školy. Miluji své zaměstnání a miluji úkoly vyžadující spolupráci ostatních, což tato práce obnáší.

Obzvláště se mi líbí skutečnost, že ovoce naší práce bezprostředně souvisí s posláním Božího království. *Networking* však není jen součástí takové práce, kterou dělám já. Každý Ježíšův následník může vyjádřit Boží království prostřednictvím *networkingu* při jakékoliv činnosti.

POSVÁTNÉ A SVĚTSKÉ POVOLÁNÍ

Všechna povolání mají zároveň světský i posvátný rozměr - ať už jste pastorem, řidičem autobusu, právníkem, továrním dělníkem, technikem, farmářem, podnikatelem, umělcem, lékařem či kýmkoliv jiným. Povolání posvěcuje ten, kdo povolává; vzhledem k tomu, že nás povolal Bůh, jsou všechna povolání posvátná. Mají zároveň i svou sekulární (světskou) dimenzi, protože lidé, ke kterým nás Bůh povolal, žijí ve světě. (Je možné, že ti tvé vyznání víry brání, aby ses v přítomnosti těch, kdo nesdílejí tvou víru v Krista, cítil přirozeně. Pak však nebudeš schopen dovolit Bohu, aby si tě použil při rozšiřování své královské sítě.)

Duchovní, který nahlíží na pastorační službu pouze jako na posvátnou věc a nevnímá její sekulární dimenzi, bude svůj sbor i svůj osobní život brzdit. Příliš mnoho pastorů tráví veškerý svůj čas pouze s křesťany. Proto je jejich způsob vedení vesměs pouze *transakční* a velmi zřídka *transformační*.

James McGregor Burns ve své teorii vůdcovství tvrdí, že většinou se rozvíjí pouze **transakční** styl vedení. Jinými slovy - vedoucí *směňují* svůj výkon za zboží a služby, které jim jejich spolupracovníci zpětně mohou poskytnout. A tak tedy pastor káže či vysluhuje náboženské rituály, jako jsou například svátosti, svatby, pohřby a další služby, výměnou za čestné postavení v komunitě, (obvykle) malý plat a třeba i místo k bydlení. Zastánci tohoto stylu vedení kladou silný důraz na zachování sborových tradic a na status-quo. Málokdy vybízejí lidi ve svém sboru k tomu, aby vykonali nějaký obtížný či obětavý čin a členové takového společenství totéž nečekají ani od svého pastora. Sbor neroste, lidé se prostřednictvím sborových služeb neobracejí ke Kristu a nikdo nezakouší proměnu. Postupem času členové sboru více a více stárnou ... až jednoho dne ... sbor vymře.

Naopak **transformační** vedení se soustředí na proměňující vizi. Vedoucí vybízejí komunitu k tomu, aby podstoupila obět a riziko a společně tak dosáhli naplnění vize. Pokud tato vize zahrnuje evangelizaci, povzbuzuje sbor své členy, aby trávili čas nejenom s křesťany, ale rovněž s lidmi, kteří ještě do království nevešli.

Pokud pastoři tráví veškerý svůj čas s křesťany, můžete si s jistotou vsadit na to, že členové jejich společenství budou dělat to samé. Některé sbory dokonce naléhavě motivují křesťany k tomu, aby svou podnikatelskou a obchodní angažovanost orientovali převážně na ostatní křesťany a vyhýbali se podnikání s lidmi mimo křesťanské kruhy. Zní to jako skvělý návod na to, jak rozpoutat mezi křesťany soudní spory, spíše než na to, jak zdravě podnikat či evangelizovat. Jeden můj přítel, velmi efektivní evangelista, vyžaduje po všech svých zaměstnancích, aby systematicky rozvíjeli přátelství s nevěřícími. Je si vědom toho, že nikdy nepřivedou nikoho ke Kristu, dokud nezačnou hovořit s lidmi, kteří Krista neznají. Součástí jejich výkazů práce je popis toho, jak a s kým budují přátelství mimo církve. I proto mohl jeho sbor během posledních deseti let zažít pětinasobný nárůst členské základny.

Někteří mohou namítat, že oni mají povolání sloužit lidem v církvi spíše než lidem mimo církve. Nemám pochyb o tom,

že někteří lidé mají povolání pracovat *převážně* s věřícími, například učit na biblické škole, spravovat křesťanskou charitu či vést církevní denominaci. Tyto oblasti služby hrají v Božím království důležitou roli a z mnoha důvodů mají význam. Lidé zaměstnaní v těchto oblastech často tráví více času s křesťany než s nekřesťany. Avšak i oni si musí uvědomit, že jejich „*křesťanská práce*“ nikdy nemůže nahradit Boží poslání. Může podporovat ty, kdo se soustředí na evangelizaci a pomáhat jim. Nikdy je však nemůže zbavit základního poslání v rámci Božího království, což je sdílení víry v Krista s těmi, kdo ještě nezakusili realitu a moc jeho vlády. Ti, kdo pracují na plný úvazek v křesťanských firmách a společnostech, musí obzvláště dbát na to, aby si uchovali příležitosti setkávat se s lidmi, sprátnelit se s nimi a ovlivnit ty, kdo se potřebují setkat s Pánem a nalézt tím spasení.

PASIVITA V OBLASTI NETWORKINGU

Uvnitř vřelého obecnství církve je snadné zaujmout pasivní přístup k budování sítí. Naši zvolení vedoucí nesou na svých bedrech zodpovědnost za to, aby udrželi obecnství pohromadě. Plánují regionální i místní setkání. Starají se o zdravotní pojištění a penzijní plány. Koordinují misijní aktivity, propagují církevní biblické školy a zabývají se dalšími povinnostmi, které na ně klade služba v církvi.

Misionáři v církvích si většinou vedou v oblasti *networkingu* skvěle. Zvláště ti, kteří věří v tzv. „*misii víry*“. Vytvoří si síť sta i více sborů, která podporuje jejich práci, a následně pečlivě udržují s tímto finančním zdrojem života intenzivní kontakt, a to ať už pracují kdekoli na světě. Oproti tomu pastoři v církevních denominacích mají často tu výhodu, že dostanou takovou síť až pod nos. Zdá se, že proto nemají potřebu nějak aktivně rozvíjet oblast *networkingu*. Pastoři nezávislých sborů však musí být v této oblasti mnohem agresivnější. Pokud nejsou aktivní a nevytvoří si síť, žádnou nebudou mít. Cílený a agresivní důraz na *networking* - uvnitř církve i mimo ni - může být ve skutečnosti jedním z hlavních důvodů, proč nezávislé sbory rostou rychleji než americké církevní denominace.¹ Být součástí denominace s sebou přináší mnohý užitek, který by se ovšem neměl stát pastí vedoucí k pasivitě v oblasti *networkingu*.

Někdo by si mohl myslet, že podstatou práce pastora je *networking*. Osobně jsem toho názoru, že má-li být pastor efektivní, jistý druh *networkingu* je skutečně potřeba. Mnozí vedoucí v církvi se však nezdají až tak zapálení pro *networking*, jak by mohli být. Středně velký sbor ve Spojených státech čítá okolo pětasedmdesáti členů.² Na základě této skutečnosti se zdá, že většina pastorů rozvíjí svou službu v relativně malém sociálním okruhu, který čítá, řekněme, nějakých pět set až tisíc lidí.

Tak malý sociální okruh se může stát srdečnou komunitou věřících, ovšem příliš soustředěnou sama na sebe. Bez dynamického procesu průběžného a cíleného *networkingu* se takový okruh nerozrostne. A stagnující sbor bude jen velmi obtížně obhajovat, že následuje Ježíše a je poslušný velkému poslání. Nechci nikoho obviňovat, neboť mohou existovat důvody, proč určitý sbor v konkrétním prostředí nemůže růst. Takové sbory ovšem budou mít vždy pocit, že jim něco důležitého chybí. Pokud sboru skutečně brání v růstu lokalita, v níž se nachází, má ještě těžší zodpovědnost - pomoci růst sborům na jiných místech. K tomu je zapotřebí hluboce se angažovat ve velkém poslání - vysílat lidi, finančně se angažovat a modlit se.

PLNOHODNOTNÉ VZTAHY

Někteří lidé se domnívají, že můžeme žít rozškatulkované životy, kdy Ježíše necháme doma nebo v církvi. Mnozí křesťané neradi berou Ježíše na svá pracoviště. V důsledku toho sdílíme Ježíše s našimi přáteli, kteří už v něj věří, a nesdílíme ho s těmi, kdo v něj nevěří. Ovšem *networking* Božího království nebude na této bázi fungovat. Když rozvíjíme hluboké vztahy s lidmi mimo náš náboženský okruh a podílíme se společně s nimi na různých aktivitách, téměř vždy to přinese zdravé ovoce. Mezi takové činnosti může patřit pomoc při stěhování, hraní golfu, účast na sportovních utkáních, společné ruční práce, hra v místním orchestru nebo aktivní zapojení do občanských organizací. Možnosti jsou různorodé, tak jak jsou různorodé zájmy lidí.

Jakmile se začne rozvíjet opravdový vztah, vychází na povrch realita Krista v našich životech. Někdy nám hlubší vztahy umožňují vytvářet královské sítě s jinými lidmi způsobem, který jim přinese profesní či osobní užitek a to v naprosto „*neduchovních*“ oblastech. Když je budeme podporovat svými modlitbami a angažovat v rámci naší královské sítě, ovlivníme je nakonec i duchovně. Ať už děláme cokoli, abychom přivedli naše spolupracovníky ke Kristu, v první řadě bychom se za ně měli věrně přimlouvat na modlitbách.

JEŽÍŠŮV NETWORKING

Ježíš rozšiřoval síť království kamkoliv šel a vybízel lidi, jako byli například výběrčí daní Levi a Zacheus, k pokání, odpuštění a změně života, díky níž mohli využít svých schopností zcela novým způsobem. Jednal s hříšníky a nábožensky založenými lidmi, s mocnými i utiskovanými, s nemocnými i zdravými. Dostalo se mu zásadní podpory od mladého chlapce, který měl pár chlebů a ryb, jež Ježíš rozmnožil, aby nasýtil veliký zástup. Stoloval takřka s kdekým. Všechna tato setkání byla úžasnou lekcí v oblasti mezilidských vztahů. Vzhledem k tomu, jak rychle se křesťanství šířilo od chvíle, kdy Ježíš začal poprvé propagovat síť Božího království, by si každý moudrý *networker* měl dát tu práci, aby si z Ježíšova způsobu jednání s lidmi učinil tu nejlepší učebnici *networkingu*.

Joseph L. Castleberry, Ed.D.,

je děkanem Northwest University v Kirklandu ve Washingtonu. Je autorem knihy *The Kingdom Net: Learning To Network Like Jesus*. Pro více informací navštivte josephcastleberry.com.

Poznámky:

1. MOORE, R. D. „Where Have All the Presbyterians Gone: Non-denominational churches are the fastest growing in the country” in *Wall Street Journal*, February 4, 2011.
2. Hartford Institute for Religion Research. http://hrr.hartsem.edu/research/fastfacts/fast_facts.html#sizecong. (dostupné 15. srpna 2013).

ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ

Přenesení do království světla

H. Maurice Lednický

Přenesení (vysvobození, vyjmutí) z království temnoty (satana) do království světla je zázračná událost, která je možná pouze díky cílené a nadpřirozené intervenci. Člověk nemůže změnit svou vlastní duchovní přirozenost. Může změnit chování, a to kvůli osobní kázni. Může být dokonce příkladem vnějšího mravního jednání. Avšak ani ta nejlepší lidská snaha jednoduše nedokáže uvést člověka do správného vztahu s jeho Stvořitelem Bohem. Jedná se o prosté, avšak neuvěřitelně hluboké poselství evangelia. Bůh nám prostřednictvím Krista Ježíše poskytnul tuto jedinečnou únikovou cestu z pout hříchu a věčného oddělení od Boha. Jak by někdo mohl odmítnout toto milosrdenství, milost a lásku? Když už není žádná naděje, přináší nám toto poselství naději současnou i budoucí. Z temnoty té nehlubší noci do oslňujícího světla poledního slunce! Dovol, ať tato zásadní pravda Božího plánu vykoupění opětovně naplní tvé srdce úchvatnou radostí.

Již od začátku hovoříme o dvou duchovních královstvích - **království temnoty** a **království světla**. Jak jsme již poznali, my všichni se díky přirozenému reprodukčnímu procesu rodíme do království temnoty. Dědíme tak padlou a zkaženou přirozenost našich předků. Existuje ovšem naděje. Bůh nám nabízí cestu ven z této temnoty. V tomto oddíle začneme katastrofálními následky hříchu a završíme jej radostí ze zázračného vysvobození do světla.

SATAN - VLÁDCE TOHOTO SOUČASNÉHO SVĚTA

Jak si jistě vzpomínáte, Lucifer (nyní satan) byl vysoce postaveným andělem, který se snažil povýšit sám sebe nad Boha. Plánoval vzpuru proti Všemohoucímu. Kvůli této vzpouře byl svržen z nebe na Zem (ta je pouhou tečkou v rámci celého Božího stvoření), kde se může potulovat po určitý vymezený čas. Tato skutečnost souvisí s naším chápáním celkového Božího plánu a záměru a vztahu s jeho mravně založeným stvořením, člověkem. Ježíš, který viděl „*jak satan padá z nebe jako blesk*“ (L 10,18), o něm

hovořil jako o „*vládci tohoto světa*“ celkem třikrát (J 12,31; 14,30; 16,11). Pravděpodobně nejčastěji citovaný popisem satanova pozemského vlivu je termín „*Bůh tohoto světa*“ (2K 4,4) a „*vládce moci vzduchu*“ (Ef 2,2 - KMS). Pavel povzbuzuje efezské věřící, aby oblékli „*plnou Boží zbroj*“, neboť svůj boj vedou proti „*mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla*“ (Ef 6,10-17). Člověk může jen stěží popřít realitu zla v dnešním světě. Je navíc zřejmé, že v průběhu času je situace stále horší. Satan oklamal mnohé a má je ve své ničemné moci. Jeho výhradním cílem je zničit každého člověka na této zemi (J 10,10). Skrývá se za tím cílená snaha vysmát se Bohu a přesvědčit člověka, že nemá žádný smysl - ať dnes či v budoucnu - řídit se Božím plánem vykoupění, který byl pro něj připraven. Mohli bychom poskytnout mnoho empirických důkazů o tom, jaký dopad má zkažená lidská přirozenost na chování člověka; tyto skutečnosti jsou nicméně natolik zřejmé, že je není třeba opakovat.

Křesťané musí být svědomití a neustále se mít na pozoru proti satanovým úkladům a plánům, pomocí nichž se snaží vnést neshody do jejich domovů a církví. Pravděpodobně nedokážeme odvrátit tsunami zla, které nás obklopuje; nicméně díky Boží milosti máme moc porazit nepřítele ve své osobní sféře vlivu. Pán bude svou církev, jak zaslíbil (Mt 16,18). Dábel nemá větší potěšení, než když může způsobit rozdělení ve společenství víry a veřejně zostudit jméno našeho Spasitele. Využije k tomu všech dostupných prostředků. Slibme, že tomuto houževnatému Božímu nepříteli nedopřejeme ani nepatrný zlomek místa ve svých myšlenkách, postojích nebo skutcích. On nad Božími dětmi nevládne.

SOUČASNÝ HŘÍCH A JEHO NÁSLEDKY PŘEVAŽUJÍCÍ NA TÉTO ZEMI

Knihy Soudců, často nazývaná „*temným obdobím*“ dějin Izraele, nám vykresluje hrůzný obraz lidské záliby ve zlu. Nacházíme zde tento vzorec:

1. Izrael se odvrátit od Boha a uctíval modly.
2. Jiní králové napadli, zotročili a oloupili Izraelity.
3. Bůh nechal povstat soudce, který vedl Izrael k pokání.
4. Lidé Hospodina následovali tak dlouho, dokud soudce žil.
5. Krátce poté, co soudce zemřel, se znovu odvrátili od Boha.

Existuje mnoho přírodních katastrof (sucho, zemětřesení, bouře, povodně atd.), které způsobují lidské utrpení a bolest. Vzhledem k tomu, že naše poznání a moudrost jsou ve srovnání s všemohoucím Bohem nepatrné, uděláme lépe, když nebudeme spekulovat nad tím, jak tyto události zapadají do Božího plánu s člověkem. Velmi zřejmé lidské zlo, které se projevuje všude okolo nás, však není pouhou spekulací. Chamtivost, korupce, zneužívání moci, hněv, nenávisť, nejrůznější druhy špatného zacházení s partnery a dětmi, sexuální nemorálnost a perverze - a tak bychom v tomto seznamu mohli pokračovat dál a dál - jsou přímým následkem hříchu v našem světě. Občas se arzenál pekla uvolní do takové míry, že tomu těžko věří i ti nejsilnější ve víře. Nemělo by nás to ale překvapit ani zastihnout nepřipravené. Satan působí v temnotě.

Když Ježíš prorocky hovořil o tom, že vybuduje svou církev, použil tuto frázi: „Brány pekla ji nepřemohou“ (Mt 16,18). Na různých místech Bible „brány“ města vždy odrážely jeho sílu. V branách rovněž sedávali vrchní představitelé města. V období války byly tyto brány pevně uzavřeny, aby nepřítel nemohl vniknout do města. Vzpomeňme si také na Samsona, který odnesl brány pelištejského města Gazy (Sd 16,3). Tímto činem zostudil Pelištejce, kteří se ho chystali zmocnit. Ježíš použil tuto metaforu ve svém prohlášení, že ani ta nejsilnější satanova bašta nezabrání církvi v tom, aby vítězně přemohla síly pekla. Dochází vám, co Ježíš řekl? Jeho církev bude vybudována u samého vstupu do pekla. Proč zrovna tam? Proč ne na nějakém „bezpečnějším“ místě? Dle mého osobního názoru se jedná o další způsob, kterým Bůh ďáblu říká, že se žádné části svého stvoření permanentně nevzdá ani ji neopustí.

VŠICHNI SE PROVINILI OSOBNÍM HŘÍCHEM

- „... všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“. (Ř 3,23) „Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není“. (1J 1,8) „Říkáme-li, že jsme nezhrěšili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není“. (1J 1,10) „I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy ... I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy“ (Ef 2,1.3)

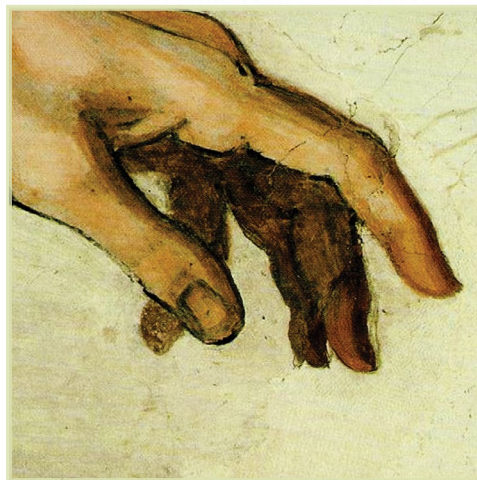
JSOU HŘÍCHY, KDY SE NĚČEHO „DOPOUŠTÍME“

Postoje a skutky, které jsou v Písmu výslovně **zakázány**.

JSOU HŘÍCHY, KDY NĚCO „OPOUŠTÍME“

Postoje a skutky, které jsou v Písmu výslovně **nařízeny**.

Někteří budou namítat, že existuje mnoho lidí dobrých mravů. Jsou čestní, tvrdě pracují a jsou významným způsobem užiteční pro společnost. I když toto připustíme, tyto lidé nejsou zproštěni viny před Bohem. Existují dvě mylné domněnky, které obvykle vycházejí napovrch ve chvíli, kdy se někdo tímto způsobem hájí. První mylná domněnka je, že dobré skutky si vyslouží Boží přízeň. Pokud budu dostatečně dobrý, Bůh mě přijme do své rodiny. Jak jsme ale již viděli dříve, každý člověk je spasen vírou a ne na základě lidského úsilí (Ef 2,8.9). Druhá mylná domněnka je, že upřímnost v tom, čemu věřím, nám otevírá brány nebe. Opět to není pravda. Do nebe neexistuje mnoho cest. Apoštol Pavel byl horlivým zastáncem židovského náboženství a získal dokonce pověření pronásledovat a zabít Kristovy následovníky (Sk 9,1-2). Ke změně jeho smýšlení bylo zapotřebí dramatického setkání s Kristem na cestě do Damašku (Sk 9,4-22). Později, během svého uvěznění v Římě, popisuje své vlastní náboženské dědictví a vyznává: „A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno“ (Fp 3,8). Pokorné pokání z hříchů - uvědomění si toho, že Kristus zaplatil za mé špatné činy na kříži - a poslušné následování Ježíše je jediným lékem na nemocnou přirozenost lidstva.

ČLOVĚK NEMÁ BEZ KRISTA NADĚJI

Z filosofického a logického hlediska zní tato slova úzkoprsé až arogantně. Člověk chce mít pod kontrolou svůj vlastní osud bez jakýchkoliv „omezení“. Kdo má právo definovat, co je pro mě morálně přijatelné? Je jasné, že tyto obranné myšlenky pocházejí od samotného ďábla. Nicméně podle inspirovaného a neomylného Božího slova pouze Ježíš Kristus sám nabízí naději pro přítomnost a budoucnost. Který politický systém nebo vůdce vám dokáže zajistit pokojný a bezpečný život v tomto extrémně nestabilním světě, v němž žijeme? Jaké náboženství nás zbaví strachu a viny a nabídne nám místo nich lásku jako organizující princip smysluplného vztahu s Bohem a ostatními lidmi?

Záznam dějin lidstva, pokud se na něj podíváme optikou Písma, nám ukazuje milujícího Boha, jenž touží vykoupit své stvoření mravní povahy, které jej ve své sobecké pyšce neuposlechlo. Vzhledem k tomu, že je Bůh svatý a spravedlivý, mohla cena za lidské vykoupení být zaplácena pouze dokonalou obětí. Právě jen kvůli tomu Ježíš přišel - aby se stal naší platbou za hřích.

- „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen“. (J 3,16-17; zdůraznění autor)

„Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši.“ (Ef 2,4-7), „**Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci**, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.“ (Ř 10,9-10; zdůraznění autor) „Od té doby (ihned poté, co Petr vyznal, že Ježíš je Boží Syn) začal Ježíš (Mesiáš, Pomazaný) ukazovat svým učedníkům, že **musí** jít do Jeruzaléma a **mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen**.“ (Mt 16,21; zdůraznění a doplnění autor)

► „Ať tedy všechny Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh **Pánem a Mesiášem**.“ (Sk 2,36; zdůraznění autor), „Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí.“ (Zj 1,8).

► „Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtvý - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.“ (Zj 1,17-18) I přes veškeré důkazy, ať už historické nebo biblické, že Kristus je jedinou cestou ke spasení, vykoupení, odpuštění hříchů a věčnému životu, mnozí stále nevěří. Je to proto, že (1) jejich mysl byla zaslepená satanem (2K 4,4) (2) a proto, že pravda o Kristově zástupném zaplacení za naše hříchy přichází prostřednictvím nadpřirozeného zjevení, nikoliv prostřednictvím intelektuálního promyšlení. Když Pavel psal komunitě víry v Efezu a hovořil o zjevení Krista jakožto Spasitele, použil pětkrát slovo „*tajemství*“ (Ef 1,9; 3,3; 3,4; 3,9; 6,19). Lidský intelekt říká, že toto absolutně není možné. Duch svatý říká, že je to jediná cesta.

ZÁZRAČNÉ PŘENESENÍ Z TEMNOTY DO SVĚTLA

Proměna z „*hříšníka*“ na „*svatého*“ je vskutku zázrak. **Zkušenost spasení vždy zahrnuje přelomové setkání s Kristem.** Nemusí se nutně jednat o veřejnou dramatickou zkušenost, jako v případě Saula z Tarsu (později apoštola Pavla) na cestě do Damašku (Sk 9,1-19). K radikální proměně však dochází. V okamžiku obrácení je všemohoucím Bohem minulost člověka *odpuštěna* a *zapomenuta* – prostřednictvím toho, co Kristus vykonal. Neexistuje žádné částečné obrácení. Nemůžete patřit Bohu a satanovi zároveň. Okovy, které nás zotročovaly, jsou zlomeny; člověk je „*novým stvořením v Kristu*“ (2K 5,17). Tuto věc činí Bůh, ovšem když k ní dojde, dochází k hluboké změně i u člověka.

„... a budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle. On nás **vysvobodil** z moci tmy a **přenesl do království svého milovaného Syna**. V něm máme **vykoupení a odpuštění hříchů**.“ (Koloským 1,12-14; zdůraznění autor)

V Písmu je „*vysvobození*“ často chápáno jako něco, co se pojí se změnou místa. Děti Izraele byly například zázračně vysvobozeny z Egypta - což znamená, že byly přesunuty z místa otroctví na jiné místo, které překypovalo mlékem a medem. Pro rané věřící, zvláště pro ty, kteří pocházeli z Židů, měl tento koncept zvláštní

význam. Tito lidé znali dějiny svých předků a slavili každoročně Velikonoce jako názorné připomenutí Božího zásahu v jejich prospěch. V Novém zákoně se dozvídáme, že zachovávali večeri Páně jako připomenutí, že náš velikonoční Beránek dobrovolně prolil svou krev, aby nás vyvedl ze smrti do života. Možná pro nás bude duchovně obcerstvující, pokud se ohlédneme za otroctvím, v němž jsme žili a zastavíme se, abychom vzdali díky za naše vysvobození a oslavili ho. Ó, jak šťastný je den, kdy Ježíš smyl mé hříchy!

Nyní, když jsme si položili biblický základ Božího plánu vykoupení padlého člověka, se zaměříme na studium celoživotní cesty víry. Zatímco spasení proběhne v jednom okamžiku, posvěcení je postupné. Duchovním cílem každého věřícího je odrážet Kristův obraz. Mějte svá srdce neustále zaměřena na Ježíše. Na konci této cesty nás čeká věčná odměna. Nashledanou v následujícím čísle.

Dr. H. Maurice Lednicky slouží již 50 let jako duchovní církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým ředitelem Central Bible College ve Springfieldu v Missouri.

Tento článek byl převzat z publikace: H. Maurice Lednicky *Kingdom Living* (2013). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

KOMPLETNÍ LETNIČNÍ SÉRIE

5. část

Křest v Duchu svatém má velký význam

MARK WOOTTON

Tato část se věnuje odpovědi na otázku, jak významný či důležitý je křest v Duchu svatém pro zkušenost věřícího. Vzhledem k tomu, že se jedná o oddělenou událost, jak významná je v porovnání s jinými událostmi křesťanského života? Na škále od jedné do deseti by spasení určitě patřil nejvyšší, desátý stupeň důležitosti. Ale kam bychom zařadili přijetí Ducha svatého? Bude to stupeň číslo šest, čtyři či osm?

Pamatuji si, jak jsem na počátku své služby kázal, že křest v Duchu svatém je jako klimatizace v autě. Nepotřebujete ji, ale je vskutku příjemné ji mít. Ano, křest v Duchu svatém možná není nezbytným požadavkem pro vstup do nebe, zcela jistě je ale důležitější než klimatizace v autě (právě proto už ve svých kázáních křest v Duchu svatém ke klimatizaci nepřirovnávám). Jak důležité tedy je, aby věřící toužil po daru Ducha svatého? Kolik času a úsilí bychom měli věnovat jeho získání?

Existují tři konkrétní okamžiky v Kristově životě, kdy významně promluvil na téma tohoto Otcova zaslíbení. Jeden důležitý okamžik byl těsně před jeho ukřižováním. Ty další pak těsně před tím, než vystoupil na nebesa. Pojďme je společně prozkoumat.

Poslední večere

Janovo evangelium nám skýtá jedinečný vhled do rozhovorů, které se odehrávaly v době poslední večere. Synoptická evangelia Marka, Matouše a Lukáše byla napsána o desetiletí dříve a obsahovala ohledně této události mnohé detaily. Přinášejí nám podrobnější informace o lámání chleba, sdílení kalicha, o významu obou symbolů a označení Jidáše jako zrádce. Nicméně žádné z nich nezaznamenává hloubku rozhovorů obsažených ve čtrnácté až sedmnácté kapitole Janova evangelia.

Padesát let poté, co se tato událost skutečně odehrála, byl Jan inspirován Duchem svatým, aby ve čtyřech kapitolách detailně popsal rozhovor mezi Ježíšem a jedenácti učedníky. Tento dialog nebyl zaznamenán nikde jinde v Písmu. Kdyby Duch svatý neměl v úmyslu zachovat jej ku prospěchu budoucích generací, byl by navždy ztracen. Je zajímavé, že v tomto závěrečném soukromém rozhovoru, jenž se odehrál předtím, než Kristus vyšel ze zahrady, aby se setkal s těmi, kteří se chystali jej zmocnit, je vcelku dost odkazů na Ducha svatého. Podívejme se blíže na následující pasáž:

Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky - Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. Ne-zanechám vás osiřelé, přijdu k vám. (J 14,15-18)

Všimněme si nejprve, že Duch svatý byl označen jako jiný Přímluvce (v angl. originále Pomocník). Lze se domnívat, že Ježíš byl tím prvním Přímluvcem (Pomocníkem). Z řeckého textu rovněž vyplývá, že ten druhý Přímluvce (Pomocník) bude stejného druhu jako první Přímluvce (Pomocník). Když máte kupříkladu jablko a vyměníte ho se mnou za pomeranč, dal jsem vám také ovoce, ovšem odlišného druhu. Pokud ale máte jablko a vyměníte ho se mnou za jiné jablko, dal jsem vám ovoce stejného druhu. To je tedy význam slov „jiný Přímluvce“. Duch svatý

bude Přímluvce (Pomocník) stejného druhu, jako byl sám Kristus. Duch svatý bude učedníky utěšovat, dávat jim instrukce, kázat je a vést je. Stejně tak, jak jim pomáhal Ježíš, jim bude pomáhat i Duch svatý. Nemá to snad velký význam?

Jan rovněž zaznamenal, jak Ježíš říká, že Duch svatý změní formu své přítomnosti. Nebude již *s nimi* ale *v nich*. Chápu rozdíl mezi tím, když je jídlo se mnou a když je jídlo ve mně. Nejsem si ale zcela jistý, jestli plně chápu důsledky toho, když je Duch svatý *se mnou*, ve srovnání s tím, když je *ve mně*. Co by to pro tebe znamenalo mít Ducha *v sobě* namísto *u sebe*? Bezpochyby to vyznívá intimněji a silněji. Považuji tento rozdíl ve formě přítomnosti za významný.

Později ve stejné kapitole Ježíš řekl: „Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl“ (J 14,26). Čím starší jsem, tím užitečnější mi to připadá. Ježíš zaslíbil, že jedním ze způsobů, jak tento Přímluvce slouží učedníkům, je, že jim připomíná vše, co je během uplynulých třech let učil Kristus! Kolik přesně informací to může obnášet? Nuže, když Jan uzavřel své evangelium, odhadoval, že kdyby všechny Kristovy skutky měly být jeden po druhém zaznamenány, svět by nebyl schopen pojmut všechny knihy, které by o tom byly sepsány. Pro učedníky to znamenalo spoustu informací k zapamatování. Není tedy divu, že Kristus považoval za užitečné, aby učedníci měli nadpřirozeného Pomocníka, který jim pomůže zapamatovat si Mesiášovo učení.

Je zajímavé, že Ježíš také zaslíbil, že Přímluvce je všemu naučí (J 14,26). Mohli byste se na chvíli zastavit a zamyslet se nad hloubkou tohoto výroku? Jsem si jistý, že když se z učedníků stali apoštolové a dohlíželi na ustanovení celosvětové církve, nastaly okamžiky, kdy se museli cítit, že jim to všechno přerůstá přes hlavu. Jak mají rozvinout strategii pro evangelizaci? Jak si mají poradit s bolestmi, které přináší růst? Jak mají zvládat konflikty vně i uvnitř církve? Kristus jim slíbil, že se v těchto okamžicích mohou stát opět studenty a že je Duch svatý naučí všemu, co potřebují znát. Možná se začínám zbytečně opakovat, ale tato skutečnost mi přijde významná! V následující kapitole Janova evangelia nacházíme tato slova: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví“ (J 15,26). Ježíš tady svým jedenácti učedníkům říká, že další službou Ducha svatého bude svědčit o Kristu. Kdo svědčí? Svědek svědčí. Svědek popisuje to, co viděl. Svědek může rovněž podat svědectví o tom, co slyšel. Jak moc byste rádi slyšeli o tom, co Duch svatý v souvislosti s Ježíšem viděl? Jak moc byste rádi slyšeli o tom, co Duch svatý slyšel Ježíše říkat? Jak moc byste rádi slyšeli o tom, co Duch svatý slyšel říkat Otce o Ježíši? Bylo by bláhové se domnívat, že Duch svatý na nás vysype všechny tyto informace najednou. Je ovšem rozumné věřit tomu, že nám Přímluvce během našich rozhovorů s ním bude odhalovat kousíčky událostí týkajících se Ježíše, jichž byl očitým svědkem. Je to jako mít společného přítele, který nám přináší více a více informací o našem budoucím ženichovi. Z mého pohledu mi toto přijde významné.

V šestnácté kapitole čteme: „Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám“ (J 16,7). Dokážu si představit, jak si učedníci kladli otázku, jakým způsobem jim Kristův odchod může prospět.

Už jsi někdy pronesl větu: „Kéž bych žil v době, kdy Ježíš chodil po zemi“? Já ano. Bylo by zábavné vidět, jak ve skutečnosti vypadal. Bylo by zajímavé slyšet jeho hlas. Bylo by úžasné vidět, jak koná zázraky a zástupy na něj s údivem hledí. Bylo by prospěšné

položít mu otázky, které máme na srdci. Nicméně Ježíš svým učedníkům říká, že služba bez jeho fyzické přítomnosti bude výhodná. Kdybych tenkrát na tom místě byl já, nejsem si jistý, zda bych mu byl schopen uvěřit. V jakém ohledu by mohla být lepší? Jakou výhodu z toho budou mít, když ho nechají jít? Co bude Přímluvce moci udělat lepšího než Ježíš?

Hlavní odpověď, kterou na tyto otázky mám, je fakt, že Přímluvce nebude omezen lidským tělem. Kristus musel přijít v těle. Ježíš musel prožít život v lidském těle a nehřešit. Tak dokázal, že bylo možné žít v těle a přesto nehřešit. Skrze své tělo nás odsoudil.

Dovolte mi zde poznámku ohledně božství Pána Ježíše Krista. I když byl Ježíš plně Bohem, během svého pozemského působení odložil stranou svou nadpřirozenou moc. A proto tedy vše, co na této zemi vykonal, dokáže i kdokoliv jiný. Pokud věříte tomu, že si ponechal část své nadpřirozené moci, například vševědčnost nebo všemohoucnost, pak jej obviňujete z podvodu. Pokud využíval moc, která mně a tobě není dostupná, pak jeho bezhříšný život pro nás nemá význam. Svě poznání o věcech budoucích získával na modlitbách k Otci. Zázraky, které konal, se odehrály prostřednictvím víry ve Slovo a v Otce. Svůj život podřídil stejným zákonům, kterým jsme podřízeni i my. A tím prokázal, že jeho život nám skutečně slouží jako dosažitelný vzor.

Duch svatý však nemusel přijít v těle. Kristus se již o tento úkol postaral. Proto může být Duch svatý duchem. Z čehož vyplývá, že Přímluvce může být všudypřítomný a může tedy být s každým věřícím, všude a pořád. Abychom si to shrnuli, Duch svatý, který bude pomáhat stejně, jak pomáhal Ježíš, vydá svědectví o Ježíši, vše nám připomene a všemu nás vyučí, bude **v nás** (místo **s námi**) a půjde s námi kamkoliv a vždy. To zcela jistě vypadá jako výhoda.

Nyní se zamysleme nad tím, že ať už k tomu byl v rámci Božího plánu jakýkoliv důvod, Přímluvce nemohl plně přijít do chvíle, než Ježíš odešel. I když Kristův odchod možná byl *smutnou* zprávou, nebyla to špatná zpráva. Služba měla být po Ježíšově odchodu ještě lepší. Víím, že je těžké tomu uvěřit, ale takto zněla Ježíšova slova. Služba s pomocí Ducha svatého bude výhodnější, a to i když ji srovnáme se službou tělesně přítomného Krista.

Dále v téže kapitole nacházíme slova: „*On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen*“ (J 16, 8-11) Už jste se pokoušeli někoho usvědčit? Výše uvedená pasáž obsahuje mnoho podstatných věcí, ovšem ten hlavní výrok poukazuje na to, že dalším úkolem Ducha svatého bude usvědčovat lidi. Když učedníci kázali evangelium, byl tam přítomen neviditelný Duch svatý, který působil na mysl a srdce lidí a usvědčoval je. Přímluvce znal myšlenky a činy, kvůli nimž hříšníci vnímali pocit viny nebo lítosti. On dokáže přivést na mysl ztracených lidí tyto věci a vyvolat v nich rostoucí pocit znepokojení. Vy kázáte evangelium a Duch svatý usvědčuje. Jedná se tedy o významné partnerství.

Poslední výhoda, na niž bych chtěl v šestnácté kapitole poukázat, je následující:

Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to neunesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mlu-

vit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. (J 16,12-15) V této pasáži jsou zmíněny čtyři aktivity Ducha svatého. Uvede lidi do veškeré pravdy, bude hovořit, co uslyší, oslaví Ježíše a bude zvěstovat to, co přijme od Ježíše.

My sami víme, co to znamená něco vést nebo řídit. Auto se řídí pomocí volantů. Může se pohybovat vpřed dobrou rychlostí a obecně dobrým směrem, ovšem jemný pohyb volantů navede auto konkrétnějším směrem. Kůň může být veden tak, že zatáhne za uzdu. Lodě si mohou zachovat kurz prostřednictvím malého zařízení známého jako kormidlo. Představte si, že jste na cestě svého života udržování ve směru Duchem svatým. Ježíš svým učedníkům zaslíbil, že je Duch svatý povede.

Prozatím jsme hovořili o službě Ducha svatého, která se týká spíše slov a zvěstování. Dalším dílem Ducha svatého je oslavit Ježíše. Duch svatý Ježíše vyvyšuje. Není zde ani stopy po rivalitě nebo žárlivosti. Duch svatý s radostí vyvyšuje osobu a službu Božího syna. V myslích učedníků měly nadále zůstat příjemné vzpomínky na jejich Mistra, neboť Přímluvce měl zaměřit jejich pozornost na nádherné vlastnosti jejich Spasitele.

Za dvanáct hodin měl Ježíš viset na kříži. Za čtyřicet dnů měl fyzicky opustit zemi a zanechat tam své učedníky. Avšak padesátý den měl seslat mocného Přímluvce. Ježíš se v těchto závěrečných chvílích, kdy s učedníky naposledy seděl u jednoho stolu, postaral o to, aby jim odhalil, jaká pomoc na ně v budoucnu čeká a potěšil je tak. Myslím si, že tato pomoc měla mít velký význam.

Hora Nanebevstoupení

Pokud se rychle přesuneme v čase o čtyřicet dní dál, vidíme Krista na hoře Nanebevstoupení, jak se připravuje na svůj odchod do nebe. Po zmrtvýchvstání jej spatřili učedníci, Marie z Magdaly, dva muži na cestě do Emaus a při jedné příležitosti dokonce pět set lidí najednou. Nyní se je chystal fyzicky opustit. Matouš, Marek a Lukáš tuto událost zaznamenávají.

Podle Matoušova evangelia rozhovor na hoře probíhá následovně:

„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“. (Mt 28,19-20)

A zde jsou slova, k jejichž zaznamenání Duch svatý inspiroval Marka:

„A řekl jim: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je“. (Mk 16,15-18) Vypadá to, že život učedníků bude velmi rušný. Obě tyto pasáže začínají slovesem, kte-

ré z nich činí nařízení či příkaz. Podle Matoušova záznamu měli nejenom **vyjít**, ale rovněž v každém národě z lidí **činít učedníky, křtít je a učit je**. To byl úkol na celý život, kdyby to měli dělat jen v jednom jediném národě! Byl tedy nejvyšší čas se do toho pustit.

Podle Markova záznamu měli nejen **vyjít**, ale i **kázat**. Poté Marek vyjmenovává další aktivity, které mají být rovněž součástí života věřících. Mezi tyto aktivity patří vyhánění démonů, obrana proti jedovatým věcem, mluvení novými jazyky a uzdravování nemocných. A učedníci měli opět dělat tyto věci všude, kam půjdou. Nevypadá to, že by jim mělo zbývat příliš času na odpočinek.

I když se tento úkol zdál nadlidský a naléhavý, Lukáš zaznamenává Kristův závěrečný výrok, který zněl jako úžasný paradox. K tomuto výroku nedošlo na hoře, nýbrž těsně předtím, než Ježíš odvedl učedníky na horu Nanebevstoupení. Ježíš zde říká: „*Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti*“ (L 24,49) Zůstat ve městě? Dělal si legraci? Ve městě Ježíš říká: „*Zůstaňte!*“ Na hoře Ježíš říká: „*Jděte!*“ Co tedy chtěl? Odpověď zní: obojí.

Kristus chtěl, aby učedníci vyšli do celého světa. Chtěl, aby kázali. Chtěl, aby uzdravovali nemocné a vyháněli demony. Chtěl, aby křtili a vyučovali. Chtěl, aby toto všechno dělali již brzy, ale ne hned.

I když Ježíšovi následovníci měli před sebou mnoho práce, nechtěl, aby začali hned. Dokonce nechtěl, aby opouštěli město, dokud nebudou zmocněni Duchem svatým. Ať už by během těch deseti dní stihli udělat cokoli, nemělo to význam. Moc, kterou jim propůjčil křest v Duchu svatém, vykompenzovala veškerý čas, který strávili čekáním.

Během mé služby se mě občas lidé ptali, proč vyžadují, aby věřící byli nejdříve pokřtěni v Duchu svatém a teprve pak vstupovali do konkrétních služeb. Tento požadavek býval chápán jako omezení pro ty, kdo by už mohli sloužit. Podle mne však platí, že pokud Duch svatý poskytuje služebníkům takovou velkou pomoc, proč bych měl kohokoliv vysílat do služby bez ní? Nebyl by tento přístup vskutku krutý? Neměl bych se snad ujistit, že můj tým služebníků má veškerou dostupnou pomoc k dispozici ještě předtím, než je vyslán do bitvy? Abych věci uvedl na správnou míru – takový požadavek jsem nespojoval s každou službou. Vnímám však, že do některých služeb by nebylo správné vyslat lidi bez pomoci Přímluvce. Doufal jsem, že tak napodobují Kristův záměr, kdy i on přikázal učedníkům, aby vyčkali na křest v Duchu svatém, než se pustí do realizace velkého poslání.

Obdržíte moc

V první kapitole knihy Skutků a ve čtyřicáté kapitole Lukášova evangelia najdeme popis Kristova nanebevstoupení. Ve Skutcích najdeme navíc tato slova: „*Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země*“ (Sk 1,8) Řecký výraz pro „moc“ je „*dynamis*“. Mnozí si jej jistě spojí se slovem *dynamit*. Obvykle znamená „*zázračnou moc*“. V kontextu celého verše někteří hovoří o tom, že zde jde o *zmocnění ke svědectví*. Existuje ovšem i nepřímý důkaz, že jde také o *zmocnění ke svatému životu, budování církve a živému uctívání*. Ať už se na to podíváme z kteréhokoliv úhlu, jedná se o *zmocnění Duchem svatým*

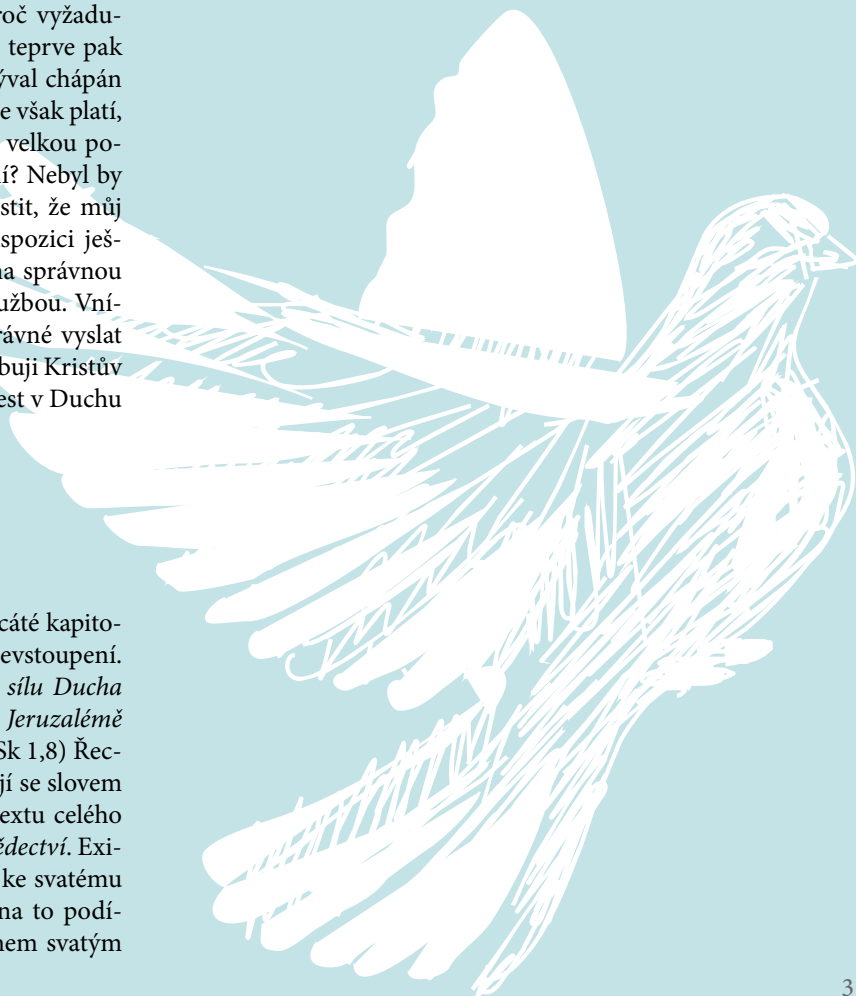
ke konání toho, co křesťané dělat mají. Vezmeme-li v potaz, jak velká moc je svěřena každému křesťanovi, co potom musí znamenat přijetí dodatečné moci ve chvíli, kdy je člověk pokřtěn v Duchu svatém?

V souvislosti s Lukášovým textem se zdá být zřejmé, že Kristus pohlížel na přijetí Ducha svatého jako na nezbytný předpoklad efektivní služby. V souvislosti s Janovým záznamem Ježíšova rozhovoru s jedenácti učedníky během poslední večeře se zdá být zřejmé, že Ježíš nahlížel na pomoc Ducha svatého jako na něco, co má velký význam a různou podobu. Text ve Skutcích nám přináší zaslíbení moci poté, co učedníci přijmou Přímluvce. Duch svatý je nepochybně lepší než klimatizace! Ano, křest v Duchu svatém má velký význam.

MARK WOOTTON, D.Min., je profesorem vyučujícím na téma letniční vůdčovství na Evangel University. Působil jako pastor, zakladatel nových sborů, profesor a školský administrátor.

Tento článek byl převzat z publikace: Mark Wootton, *THE COMPLETE PENTECOSTAL More Than Just Tongues*, (2010). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena celosvětově.

Ženy

A EVANGELIZACE

Na naší planetě žije zhruba
tři a půl miliardy žen a dívek.

Ženy není možné ignorovat. Počínaje zahradou Eden v knize Genesis Bible ženy vykresluje jako klíčové účastnice Bohem zaslíbeného spasení prostřednictvím jeho Syna. Vykresluje je však také jako cíl satanových úkladů, kterými chce podkopat Boží plán vykoupení.

Na naší planetě žije zhruba tři a půl miliardy žen a dívek.¹ To není pouhý statistický údaj; každá z nich představuje část lidstva, ke které byla církev Bohem povolána přinést dobrou zprávu o Ježíši. Ženy tvoří 49,6 % celkové světové populace.²

Přibližně třicet pět procent z nich (1,2 miliardy) zakusilo sexuální násilí. Hlavně v období ozbrojených konfliktů nebo přírodních katastrof, kdy se hroutí sociální, politické a rodinné infrastruktury, jsou ženy a dívky ve zvýšené míře vystaveny sexuálnímu násilí. Mnoho kultur nahlíží na sexuálně zneužitou ženu jako na poškozené zboží, což ji následně předurčuje k životu plnému sexuálního zneužívání a otroctví. Závratnou část ženské světové populace tvoří zraněné ženy nesoucí často hluboké jizvy, které dokáže uzdravit pouze Ježíš. V důsledku kulturních, náboženských a společenských norem mohou většinu žen, které potřebují poznat Spasitele, sloužit pouze jiné ženy, které mají touhu sdílet s nimi Ježíše, jehož milují.

Fiona Bellshaw, která přináší Ježíše něžnému pohlaví z různých národů v Madridu ve Španělsku, je jednou z takovýchto horlivých žen. Narodila se ve Skotsku a poté odešla se svými rodiči - misionáři do Španělska, kde potkala mladého duchovního Juana Carlose Escobara a poté se za něho i provdala. Ten se později stal superintendentem Assemblies of God ve Španělsku.

Coby manželka pastora si sestra Bellshaw všimla mladých žen ze zahraničí nucených k prostituci v madridských ulicích. Nechala se vést Bohem a začala si mezi nimi postupně získávat kamarádky, kterým nabízela přátelství, modlitbu a Ježíše. Usilovala o povolení navštěvovat běženkyně držené v internačním středisku pro cizince a následně ho i získala. Na tomto místě sloužila ženám, které čekalo propuštění na ulici či deportace ze země.

Minulý rok sestra Bellshaw a její tým sloužily ženám ze třiceti čtyř různých národů (včetně islámských zemí). Modlily se s nimi za pomoc, uzdravení, duchovní vysvobození a spasení. Některé z nich byly pokřtěny ve vodě, vydaly se na cestu učednictví a stávají se z nich ženy Boží. Sestra Bellshaw je evangelistka dvacátého prvního století.

Stejně je tomu i v případě Connie Weisel, která slouží jako vedoucí ženské služby ve sboru First Assembly of God ve městě Fort Myers na Floridě. Dříve, než ve věku osmatřiceti let svěřila svůj život plně Kristu, byla Connie úspěšnou podnikatelkou. V roce 1995 začala v církvi navštěvovat pondělní večerní setkání nazvaná „Pomoc trpícím ženám“, jejichž cílem bylo získat ženy, jako byla ona sama, které se potřebovaly vydat na cestu uzdravení s Ježíšem. Ženy všech věkových kategorií, sociálních skupin a etnického původu z celé jihozápadní Floridy přicházely na tato večerní setkání plná svědectví, modliteb, biblického studia a osobní služby. Tato pondělní setkání se s výjimkou národních svátků konají nepřetržitě již dvacet tři let. Během této doby se jich zúčast-

nulo čtyřicet šest tisíc žen, z nichž téměř tři a půl tisíce poprvé odevzdaly svůj život Kristu anebo obnovily svůj vztah s ním.

„Je prostě úžasné, jak tisíce žen získaly spasení v tak jednoduchém a prostém prostředí,“ říká sestra Weisel. „Byly jsme věrné a týden za týdnem jsme jednoduše byly k dispozici a nabízely ženám lásku a útěchu - bez ohledu na to, o jakou životní situaci se jednalo.“

Sestra Weisel a její tým vedoucích nečekají na to, až si je trpící ženy najdou. Prosí o vedení Ducha a snaží se jej následovat během celého týdne, kamkoliv jdou. V restauracích, supermarketech a dalších místech oslovují ženy a zvou je na pondělní večerní setkání.

Sestra Weisel a její tým věří, že je důležité vrhat síť mezi ty, kdo potřebují Ježíše. V důsledku toho jsou zmíněné večery místem setkání, na němž se odehrávají zázraky spasení a uzdravení.

V indické Bombaji evangelizační pracovnice místního Teen Challenge každoročně slouží tisícům žen a dívek živičích se prostitutí. Zachráněné majitelky nevěstinců a ženy dříve zotročené prostitutí nyní slouží jako jedny z nejefektivnějších evangelistek. V současné době odvážně přinášejí Ježíše zotročeným ženám, které zoufale touží po vysvobození. Jako Máří Magdalény dvacátého prvního století hlásají dobrou zprávu o tom, že Ježíš žije a působí v tomto světě (J 20,18). Tváří v tvář peklu vyhánějí demony a přinášejí ženám svobodu.

Ano, satan se na ženy zaměřuje již od zahrady Eden. Bůh má ovšem pro ženy a dívky všech národů mnohem lepší plán vykoupení. Neustále si povolává své odvážné dcery k tomu, aby konaly velké dílo evangelizace. Bůh ženy v tomto světě nepřehlídí. Neměli bychom to dělat ani my.

BETH GRANTOVÁ

se angažuje v oblasti misijního vzdělávání. Je spoluzakladatelkou projektu Rescue a jako zástupce žen - duchovních je výkonnou vedoucí Ústřední rady Assemblies of God.

Poznámky:

1. Census.gov
2. worldometers.info
3. who.int

VLIV PROSTŘEDNICTVÍM KOMUNIKACE

Marcia Lednický

*Už jste někdy začaly ráno modlitbou, která zněla nějak takto? **Drahý Pane, dnes si zatím vedu dobře. Nikoho jsem nepomlouvala, neujely mi nervy ani jsem nebyla mrzutá. Nebyla jsem chamtivá, sobecká, ani jsem si nedopřávala nadměru. Za pár minut budu ale vstávat a potom budu potřebovat mnohem více pomoci.***

A tak začíná náš den. Komunikace ve skutečnosti začíná ve chvíli, kdy se naše chodidla dotknou podlahy. Jak a co budeme dnes okolí sdělovat? Každého, s kým přijdeme do kontaktu, nějakým způsobem ovlivníme. Celý tento článek o komunikaci by se mohl zaměřit na našeho manžela a/nebo naše děti. Při čtení tohoto článku si však představ, že procházíš hlavním vchodem a máš:

- ▶ pozdravit svůj sbor v rámci pravidelných nedělních bohoslužeb
- ▶ účastnit se ve sboru speciální aktivity pro ženy
- ▶ věnovat se nějaké veřejné činnosti
- ▶ nakoupit jídlo.

Kamkoliv půjdeme, budeme lidem něco sdělovat, dokonce i těm, které neznáme. Jaké poselství budu komunikovat po odchodu ze svatyně svého domova?

A další otázka zní, jak budu komunikovat. Možná se divíš tomu, proč je to pro tebe, manželku pastora, tak velmi důležité. Nikdy nezapomeň na tu nádhernou příležitost reprezentovat Boha, jež ti byla svěřena. Laskavé slovo nebo nepředstíraný úsměv tebe, manželky pastora, možná bude právě tím povzbuzením, které nějaký člověk toho dne potřebuje. Obtížná situace, v níž se ocitla nějaká žena předtím, než vyšla ze dveří svého domova a vyrazila na cestu do Božího domu, možná nevyjde nikdy veřejně na světlo. Velmi často sdělujeme Boží lásku prostými skutky. Ta žena, která na tebe čeká u supermarketu, možná prochází velkými těžkostmi. Anebo člověk, který stojí před tebou, neprojevil moc laskavosti. Je tu pro tebe nádherná příležitost prokázat Ježíšovu lásku tím, jak ukazuješ, kým jako jeho dítě ve skutečnosti jsi.

Často se zdůrazňuje, že člověk má být sám sebou. A je to pravda, chci být prostřednictvím Krista tím nejlepším vlastním já. Díky tomu budou moje činy a postoje velmi jednoznačně hovořit o Ježíšově lásce.

Často se má za to, že ten, kdo nejvíc mluví, je zároveň tím nejlepším komunikátorem. Není to nezbytně pravda. Už jsi

nad tím někdy přemýšlela? *Bůh nám dál dvě uši a pouze jedna ústa.* Možná není úplně od věci, abychom více naslouchaly a méně hovořily. *Skutečná komunikace zahrnuje mnohem více než mluvení.*

▶ Komunikace rovněž zahrnuje *naslouchání*. Dobrá komunikace se skládá ze dvou částí, z předávání zprávy a přijímání zprávy. Komunikace je proces sdílení informace s jiným člověkem takovým způsobem, že chápe, co říkáš. Být schopen komunikovat je důležitou vlastností dobrého vůdcovství. Pomáhá nám to budovat dlouhotrvající vztahy.

▶ Komunikace není pouze to, co říkáme, ale i to, jak to říkáme. *Komunikace je z deseti procent o slovech, ze čtyřiceti procent o tónu hlasu a z padesáti procent o řeči těla.* Proto je tak naprosto zásadní, aby naše srdce bylo plné Ježíšovy lásky. Protože to, co se nachází uvnitř, se vždycky projeví i navenek (Př 4,23; Mt 12,34).

▶ Komunikace je verbální i neverbální. Neverbální komunikace ve skutečnosti mluví hodně nahlas. Často komunikujeme řečí našeho těla. Jednoduché pokrčení ramen může vyjadřovat postoj „*je mi to jedno*“ nebo „*nic s tím nenadělám*“ nebo „*nevím*“. Někdy pouhé poklepání na záda nebo na rameno může jiného člověka potěšit. Někdy to je vřelý stisk ruky nebo upřímný úsměv. Komunikujeme, když se smějeme nebo když se nesmějeme. Objetí říká, že jsi výjimečný, že jsme v tom spolu a že jsi milován.

▶ Komunikujeme i *tónem svého hlasu*. Tón zjevuje stav našeho srdce. Slova mohou být laskavá, avšak tón může být příkrý. Dokáže vyjádřit laskavost, něžnost nebo lásku. Také však dokáže vypovídat o závidosti, hněvu nebo nenávisti. I naše oči a výraz tváře něco sdělují. V Přísloví 6,16-17 vidíme, že jednou z věcí, kterou Pán nenávidí, jsou „*povyšžené oči*“ (KMS). Když byla naše dcera ještě malá a ve sboru zlobila, často říkala: „*tátnek se na mě škaredě dívá*“. Jinými slovy, její otec nemusel říci ani slovo. Jeho pohled vypovídal mnohé.

▶ Způsob, který trávíme čas, je rovněž silným svědectvím. Naši přítomnosti či nepřítomnosti si ostatní rychle všimnou.

Podívejme se na pár věcí, které jsou podstatou dobré komunikace. Narazila jsem na tyto tipy (autor neznámý), které nám mohou být užitečné.

1. Usmívej se na lidi. Je to tak prosté a je k tomu zapotřebí tak málo námahy. K tomu, abyste se mračily, musíte zapojit dvaasedmdesát svalů, zatímco k úsměvu jich stačí jen čtrnáct. Příslloví 17,22: „*Radostné srdce hojí rány.*“ Příslloví 15,13: „*Radostným srdcem zkrásní tvář.*“ Lidé se rádi zdržují v přítomnosti těch, kdo v nich a v jejich situaci vyvolávají dobré pocity.

2. Hovoř s lidmi. Z tvého postoje by neměl být cítit závan nadřazenosti nebo povýšenosti. Dokážete si představit našeho nádherného Pána, jak k lidem kolem sebe přistupuje s pocitem nadřazenosti? My, jako jeho zástupci v tomto ztraceném a umírajícím světě, máme být vždy a v každém ohledu jako on.

Je velmi příjemné, když někoho pozdravíme povzbudivými slovy. Udržuj dobrý oční kontakt. Pro manželku pastora bývá velmi příznačné, že se poohlídí okolo, když s někým hovoří, neboť ví, že potřebuje hovořit ještě s někým jiným. Sama jsem si to mohla velmi reálně uvědomit. Když jsem ještě sloužila jako manželka pastora, jedna kamarádka mi řekla, že se často cítila, jako kdybych se o ni nezájímala. Když jsem s ní hovořila, mnohokrát jsem se dívala jinam na jiné lidi. Odpověděla jsem jí, že je mi velmi líto, že jsem v ní vyvolala tento dojem, když to navíc nebyla vůbec pravda. Odvětila, že nyní už to ví. Tou dobou jsem vyučovala v nedělní škole. Požádala jsem mladé lidi ve své třídě, aby mi pomohli během našich rozhovorů soustředit celou mou pozornost pouze na ně. A oni mi samozřejmě více než ochotně pomohli. Když jsem jednou hovořila s jistým mladíkem, který tuto třídu navštěvoval, řekl mi: „*Dívejte se na mě, já s vámi hovořím.*“ (Byla to skvělá třída!) Každého člověka bychom měli povzbuzovat v tom, aby se cítil tak, že je pro Ježíše výjimečný.

3. Oslovuj lidi jménem. Říká se, že nejsladší hudbou pro lidské uši je zvuk jejich vlastního jména. Zapamatovat si jméno jiného člověka je ale pro některé z nás opravdový oříšek. Já se během rozhovoru snažím zopakovat si několikrát jméno dotyčného člověka, a pomáhá to. Někdy pomáhá i jméno si s něčím spojit. Vzpomínám si, jak moje maminka vedla jedno sesterské shromáždění a představovala řečníka. Příjmení té ženy bylo *Přeháňková*. Maminka si to jméno spojila s mírným deštěm. Při představování kazatelky pak pronesla: „*Je pro mne velkým potěšením představit našeho speciálního hosta, sestru Sprškovou.*“

4. Buď přátelská a ochotná. Snaž se jednat tak, aby se lidé po setkání s tebou cítili lépe. Nepochopte špatně slovo

„*jednat*“; naše činy musí samozřejmě vycházet ze srdce naplněného skutečnou Boží láskou. Ta láska z něj musí tryskat směrem k lidem, kteří jsou okolo nás. Člověk nemůže mít přátele, pokud se nechová přátelsky. Příslloví 18,24 „*Ten, kdož má přátele, má se míti přátelsky*“ (BK). Lidé milují lidi, kteří je milují. Zastav se na okamžik a přemýšlej o lidech, které miluješ. Pravděpodobně už víš, že i oni milují tebe.

5. Buď příjemná. Hovoř a jednej tak, jako kdyby všechno, co děláš, pro tebe bylo potěšením. Když jsi příjemná, povzbuzuješ i ostatní, aby byli příjemní. Je to nakažlivé. Příslloví 16,24:

„*Pláství medu je řeč vlídná, lahodou duši a uzdravením kostem.*“ Příslloví 15,1: „*Vlídná odpověď odvrací rozhořčení, kdežto slovo, které ubližuje, popouzí k hněvu.*“ Když narazíme na nepříjemnou situaci nebo nešťastného člověka a budeme se řídit těmito radami, pomůže nám to komunikovat způsobem, který danou špatnou situaci zmírní.

6. Měj opravdový zájem o lidi. Ježíš ho měl. Když budeš upřímně lidem naslouchat, dáváš najevo, že o ně máš zájem. To, co se děje v jejich životech, je důležité. Všechno se „*netočí okolo nás*“. Používej k naslouchání uši i zrak. Naslouchej všemi svými smysly. Naslouchej upřímně i srdcem.

Dale Carnegie řekl: „*Můžeš získat víc přátel za dva měsíce, když se budeš opravdově zajímat o druhé lidi, než bys jich získal za dva roky tím, že se je budeš snažit přimět, aby oni měli zájem o tebe.*“ Rovněž se říká: „*Přátelství je jako bankovní účet, nemůžeš z něj neustále vybírat, pokud tam nic nevložíš.*“

7. Buď štedrá v chválení, opatrná v kritizování. Vědět, že jsi někomu pomohla cítit se dobře, přináší uspokojení. Lidé mohou zapomenout na to, co říkáš nebo co děláš, ale nikdy nezapomenou na to, jaké pocity jsi v nich vyvolala, když jsi s nimi byla. Každá kritická výtku by měla být vyvážena čtyřmi pochvalami, které výtku vykompenzují. Neustálá kritika ubíjí ducha. Rovněž způsobuje, že se ti lidé budou vyhýbat a zaujmou obranný postoj. Kvůli kritice člověk ztrácí hodnotu ve svých vlastních očích a cítí se nemilován, nepřijímán a ohrožen.

8. Buď ohleduplná vůči pocitům ostatních. Citlivý duch se vždy dočká uznání. Matouš 7,12 nás napomíná, abychom druhým činili to, co chceme, aby oni činili nám. Často je nemožné vědět o všem, čím daný člověk zrovna prochází. Nikdy ale neuděláš chybu, pokud ostatním projevíš laskavost.

9. Buď připravena využít příležitost ke službě druhým. Ano, i jako manželky pastorů jsme povzbuzovány, abychom byly připraveny sloužit druhým. Koloským 3,23-24: „*Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako*

odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte.“ Občas se ti může zdát, že máš všech svých odpovědností až nad hlavu a budeš mít tendenci přemýšlet o tom, zda někoho vůbec zajímá nebo zda si vůbec všimá všech těch věcí, které děláš. Můžeš si opakovat sama pro sebe: „*Je to pro tebe, Pane, je to pro tebe.*“ Pamatuj, že nemůžeš dát víc, než dává Bůh, a to ani ve své službě. Den, kdy obdržíš odměnu, se blíží. Prostřednictvím služby ostatním dáváš najevo svou hlubokou lásku a oddanost našemu Pánu, službě jemu a ostatním.

10. Měj s ostatními trpělivost. Trpělivost je schopnost napočítat do desíti předtím, než vybuchneš. Dwight L. Moody svým posluchačům říkal: „*Mám více problémů sám se sebou než s kýmkoliv, koho jsem kdy potkal.*“ Otázka zní: „*Jak se můžeme hněvat na ostatní, že je nedokážeme změnit tak, jak bychom si přáli, když nedokážeme změnit sami sebe tak, jak bychom si přáli?*“

Jelikož chápeme, že komunikace spočívá v naslouchání stejně jako v mluvení, nabízí se zřejmá otázka: „*Jak přinutíme ty druhé mluvit?*“ Tím, že budeme sami zticha. Nemůžeš naslouchat, pokud v rozhovoru vždy dominuješ. Přesvědč toho druhého, aby začal mluvit.

Začni klást otevřené otázky. Svoji větu můžeš začít například takto: „*pak se tedy cítíš...*“ nebo „*ty si myslíš...*“

- ▶ Nikdy nezačínej mluvit jako první.
- ▶ Přikyvuji a udržuji oční kontakt.
- ▶ Zopakuj něco z toho, co ten druhý pronesl.
- ▶ Nepřerušuj ani nedokončuj věty za druhé.
- ▶ Plně věnuji svou pozornost rozhovoru.
- ▶ Nepřemýšlej nad tím, co chceš dál říct.
- ▶ Neboj se tiché pauzy uprostřed rozhovoru.

Jednou jsem četla následující výrok: „*Opravdové umění konverzace nespočívá pouze v tom, že řekneme správnou věc ve správný čas, ale rovněž v tom, že nevyřkneme špatnou věc ve chvíli, kdy máme pokušení ji vyjádřit.*“

Jakub 1,26 říká: „*Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná.*“

Věci, o nichž jsme diskutovaly, jsou velmi zásadní a základní, někdy si ovšem potřebujeme připomenout, jak několik prostých kroků může být tak užitečných.

Když můj manžel přešel z pozice pastora našeho skvělého sboru na místo děkana *Central Bible College*, bylo to pro mě velmi obtížné. Milovala jsem roli manželky pastora. Když jsme svou službu na škole začali, já osobně jsem neměla žádné „*služební*“ povinnosti. Pomyslela jsem si: „*Pane, věřím, že brzy přijdeš, a až se vrátíš, zjistíš, že pro tebe dělám strašně málo. Můj život ti bude jen málo platný.*“ Náš nádherný Pán vidí hluboko do našeho srdce a zná naši upřímnou touhu mu sloužit. Každý den jsem navštěvo-

vala školní kampus a modlila se: „*Pane, pokud je zde někdo, kdo potřebuje jen úsměv anebo laskavé slovo povzbuzení, dovol mi být ve správný čas na správném místě.*“ Mnohokrát k tomu opravdu došlo. Často jsem si uvědomovala, že mě Bůh přivádí ve správný čas na správné místo. V některých případech jsem si však to nadpřirozené načasování uvědomila až zpětně, když se někdo zmínil o tom, že mi Bůh umožnil tohoto člověka nějakým způsobem povzbudit. Nevedla jsem sbor, neprezentovala speciální hudební číslo ani nevyučovala v nedělní škole, což byly věci, které jsem předtím jako manželka pastora dělávala. Nyní jsem se pro změnu učila, jak je důležité sloužit jednotlivcům. Je velmi obohacující, když zakoušíme požehnání, které plyne z toho, že sdílíme Ježíšovu lásku prostřednictvím slov, naslouchání, úsměvu, poklepání na záda anebo uklidňujícím tónem hlasu. Až věčnost zcela odhalí, čeho jsme dosáhli prostřednictvím těchto prostých projevů Kristovy péče a lásky.

Každého dne se nám dostává této jedinečné výsady. Dámy, jsme velmi požehnané, neboť můžeme zde na zemi reprezentovat Krista. Boží láska je tak jedinečná. Věřím, že prožijete nádherný den. Až se ten den nachýlí ke konci a vy se budete připravovat ke spánku, vraťte se myšlenkami ke všem těm zvláštním příležitostem, které jste toho dne měly. Bůh ti tento den dal, abys sdílela jeho lásku s těmi, kteří tě obklopují. Modlím se, abych vám mohla prostřednictvím těchto slov alespoň trochu předat hlubokou lásku k našemu Pánu a jeho dílu, stejně jako radost, jež v životě máme a která pramení z toho, že jsme jeho děti.

Marcia Lednický často slouží slovem na pobytových setkáních, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečný dar nacházet spojitosti mezi výzvami každodenního života a biblickými pravdami. Její služba slovem je ještě zvýrazněna jejím pěveckým nadáním, pomocí něhož sdílí Kristovu lásku.

Studuj Bibli!

Na Vyšší odborné škole misijní a
teologické v denním nebo
kombinovaném programu?

Distančně na Global University?

V kurzu Ezdráš? Pouze jako posluchač?

Jako učedník Ježíše Krista.

Termíny přijímacích pohovorů:

19.6., 28.8. a 25.9. 2015

www.vosmt.cz

NÁZEV: JEŽÍŠ KRÁČÍ PO VODĚ

TEXT: MATOUŠ 14,22-33

Úvod:

Ježíš poslal učedníky na druhou stranu jezera, i když věděl, že je zasáhne silná bouře. Učil je, aby mu důvěřovali v tom, jaký má záměr, jaký má vhléd do věcí a jakou má moc.

Stať:

1) Ježíš má konkrétní ZÁMĚR (verše 22-25)

- a) Jedná tak, aby projevila svou přízeň a přinesl dobro svým následovníkům
 - > aby je požehnal každým duchovním požehnáním
 - > aby je proměnil ke svému obrazu
 - > aby je učinil použitelné pro své království
- b) Důvěřuj v jeho věrnost
 - > Každé zaslíbení, které učinil, má v úmyslu naplnit

2) Ježíš má skutečný VHLED do podstaty věcí (verše 26,27)

- a) Pozná skutečnou povahu svých následovníků, když
 - > se soustředí na bouři místo na jeho věrnost
 - > zpochybují věci, o nichž jim řekl, aby vykonali
 - > se bojí nebezpečí a selhání
 - > pochybují o tom, že jim jeho přítomnost pomůže projít těžkostmi
- b) Ježíš vybízí své následovníky, aby bez bázně a pochybování důvěřovali jeho vedení.

3) Ježíš má MOC (verše 28-33)

- a) Dokáže proměnit naše negativa v pozitivita
- b) Má moc vykonat všechny věci podle své vůle
 - > krácel po vodě a umožnil i Petrovi, aby šel po vodě
 - > jeho moc nemá hranic a JEHO LÁSKA JE NEKONEČNÁ
- c) Důvěřuj mu tak, že svěříš kontrolu nad svým životem do jeho rukou

Závěr:

Když Ježíš promluvil k Petrovi slovy z verše 31: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ nemluvil konkrétně o chůzi po vodě.

Ptal se Petra:

- > Proč jsi pochyboval o bezpečí člunu, když jsem ti řekl, abys do člunu nastoupil? (v. 22)
- > Proč jsi pochyboval, když přišla bouře, vždyť jsem vás poslal já? (v. 24)
- > Proč jsi pochyboval, když jsi mě spatřil, copak mě neznáš? (v. 26)
- > Proč jsi pochyboval, když jsi krácel ke mně, vždyť jsi o to požádal a já ti řekl „pojď“? (v. 29)

Důvěřuj Božímu záměru – když ti Bůh řekne, abys vykonal nějaké dílo pro jeho království, položí ti na srdce břemeno a vloží do srdce touhu. Uposlechni ho a důvěřuj mu.

Nezapomeň, že Bůh má zvláštní vhléd do věcí – nebuď překvapen, když tě zasáhne bouře.

Věř, že Bůh má moc a autoritu vykonat vše, co řekl – a když už jsi na konci svých možností či síl, můžeš se modlit a mít jistotu, že Bůh dokončí vše, co začal (vv. 32-34).

Jim Dearman je koordinátor tisku a distribuce nakladatelství Life Publishers ve Springfieldu ve státě Missouri. Působil také dvacet dva let jako misionář v západní Africe.

Šíření evangelia náš největší úkol

MAGAZÍN PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

LÉTO 2015

ROČNÍK 2 | ČÍSLO 2

Koordinátor české verze:

Bc. Radek Smetana, M.A.

Překlad:

Marek Goitka, B.A.

Jazykové korektury:

Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská

Grafické zpracování:

Dita Targoszová

*Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mpit@post.cz.*

VYDÁVÁ:

Apoštolská církev

Pod Červenkami 504

735 43 Albrechtice

tel: +420 321 720 457

email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz

website: www.apostolskacirkev.cz

Vybrané články a grafická díla jsou přejata z časopisu Enrichment Journal – Copyright General Council of the Assemblies of God, USA.
Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena.

Copyright:

Life Publishers International

Všechna práva vyhrazena.